

VAJAT ERP

BROJ: 64

CENA 2 D

DOK HOLIDEJ

VIKEND ROMAN

DVA PRAZNA SEDLA

**ČITAJTE SLEDEĆU SVESKU
CRTANIH ROMANA**

CRTANI ROMANI

CENA 2 D.

196

**Pravda u
Silver Sitiju**

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!**

**DVA PRAZNA
SEDLA**

Naslov originala:

William Mark:

ZWEI LEERE SATTEL

Copyright by Martin Kelter Verlag 1970

DVA PRAZNA SEDLA

Takson je čekao poštansku kočiju, koja je trebalo zlato države Arizona da preveze na sever.

U gradu su se od pre izvesnog vremena okupili mnogi ozloglašeni razbojnici. Čak se i veliki Bent iz Jume odlučio na dug put do Taksona. I on, a i mnogi drugi, ništa manje opasni razbojnici. Međutim, ni on, ni niko od njih nije računao sa opasnim šerifom Taksona, Vajatom Erpom, niti njegovim hladnokrvnim prijateljem Dokom Holidejem. Nisu takođe pretpostavljali da će u Takson stići džinovski Teksašanin Luik Šort.

Bent je sa svojim momcima, u divljem obračunu revolverima sa Erpom, izvukao deblji kraj.

Najzad je Dok Holidej lukavstvom izmamio razbojнике iz grada. Udesio je da iz daleka stigne u Takson telegram, koji je tobož trebalo da ostane u tajnosti. Taj telegram je sadržavao obaveštenje da će kočija sa zlatom krenuti drugim pravcem. Posle prispeća ove poruke u gradu više nije bilo razbojnika. Tako je bar izgledalo.

Bilo je podne.

Sledećeg jutra, oko sedam sati, trebalo je da kočija prođe kroz Takson.

Loban Bakster, obućar, čija se radnja nalazila na uglu ulica Ston i Voter, hitao je, hramajući, prema šerifskoj kancelariji. Šerman Mek Master, Džek Džonson i Džek Vermilion — Erpovi pomoćnici stajali su naslonjeni na ogradu trema i žmirkajući posmatrali obućara. Ovaj zastade pored njih na ulici, obrisa usta nadlaničom i upita:

— Gde je šerif?

— Šta se dogodilo? — hteo je Mek Master da zna.

Obućar žmirnu na jedno oko, izvadi duvankešu iz džepa i zavi pornelim, koščatim prstima cigaretu.

— Treba nešto da mu kažem.

— I šta bi to bilo? — raspitivao se Džonson.

Bakster kresnu šibicu o stub trema, držeći je tako upaljenu, sve dok mu nije dogorela do nokata.

— Baš me zasmekjavate, momci. Jasno sam rekao da hoću da govorim sa Vajatom Erpom.

Vermilion se uspravi.

— Slušajte, mister Bakster! Vi znate da smo mi pomoćnici šerifa...

— Divni pomoćnici! Gde ste bili kada je Bent sa svojim lupežima ovde hteo da potpraši maršala? Gde ste bili kada...

Gore, na kancelariji, otvoriše se vrata. Visok čovek stupi na trem i uperi pogled svojih čeličnoplavih očiju na Bakstera.

Ovaj je upravo kresnuo drugu šibicu i bacio je kada je maršal naišao.

— Mister Erp — promucuo je.

Tri pomoćnika se okretoše, a Mek Master procedi:

— To je neki tvrdoglavko, gazda. Možda i naduven momak, kome nije dovoljno otmeno da razgovara sa pomoćnicima.

Džonson i Vermilion prснуše u smeh.

Maršal je i dalje posmatrao obučara.

Bakster izvadi cigaretu iz usta. Osećao se nekako nelagodno pod maršalovim pogledom.

— Mister Erp, ja...

— Samo govorite — ohrabrivao ga je maršal.

Bakster proguta pljuvačku. Neodlučno je posmatrao visoku priliku čuvenog čuvara zakona.

Maršal iz Dodž Sitija je preuzeo položaj šerifa u Taksonu odmah nakon što je dotadašnji šerif ranjen. Gradonačelnik i gradski savet zamolili su Erpa da ostane na tom položaju bar dok transport sa zlatom ne prođe kroz Takson.

Čovek iz Misurija je to prihvatio bez oduševljenja. Imao je druge brige, a ne da čuva transport

zlata. Naime, upravo je počeo da sledi ubice svoga brata Morgana. Bilo ih je petorica, kada je najmlađi od braće Erp s leđa ubijen u Tombstonu. Do sada su prepoznata četvorica. Sirli Bil, Frenk Stilvel, Pit Spens i Florentino Kruz, poznatiji pod imenom Indijan Čarli.

Nekoliko građana iz Tombstona je tvrdilo da je među razbojnicima bio i peti čovek. Odmah posle pucnjave sa trema Bob Hačovog saluna nestao je, izgubivši se između kuća.

Ko je bio taj peti čovek?

Hank Svilin? Poni Dil? Li Ferguson? Mali Flanagan? Bil Kleborn?

Možda čak i sam Ajk Klanton?

Možda se ozloglašeni vođa bande, poražen i slomljen, prilikom obračuna u O. K. koralu tako hteo da se osveti braći Erp.

Da li su meci uopšte bili namenjeni Morganu?

Vajat je bio duboko uveren da su dva kobna metka bila njemu namenjena. Morgan je bio jedva nešto niži od Vajata. Ako ga je neko posmatrao s leđa, i to još u poluosvetljenoj krčmi, sigurno ga je mogao zameniti sa starijim bratom.

Zbog toga, a i jer je Morgana veoma voleo, krenuo je u poteru za petoricom razbojnika sa takvim ogorčenjem i nemilosrdnošću, koja mu nije inače bila svojstvena.

Jedan iz zločinačke petorke bio je nedavno likvidiran: Frenk Stilvel, bacač noža iz stare bande Ajka Klantona. Vajat ga je na stanici, ispred same lokomotive, smrtno ranio. Ovaj zločinac nije bio dorastao svom protivniku iz Misurija, pa je tako umro kraj željezničkih šina.

Poni Dil je sedeo u zatvoru i čekao sudenje.

A ostali?

Vajat Erp je znao da su Klantonovi momci bili u gradu, kao, uostalom, i Bent, Bukman, Delahej, Hatavejevi i Harperovi. Svi su bili tu zbog dragocenog tovara. Sada je, ipak, izgledalo kao da se grad konačno njih oslobodio.

Na to obućar narmgođena lica procedi:

— Klantonovi su još uvek u gradu, mister Erp.

Izraz maršalovog lica ostao je nepromenjen.

Mek Master i Džek Džonson uzviknuše u glas. Nisu mogli da prikniju svoje iznenađenje.

Vermilion proguta pljuvačku. Nije puštao glasa, ali mu je zato Adamova jabučica šetala sve od snažne brade do žute marame, vezane oko vrata.

Vajat stupi na ivicu trema.

— Znam — rekao je samo.

Pomoćnici i stari Bakster ga pogledaše iznenađeno.

— Znaite? — promuca obućar.

— Aha.

Bakster konačno upali cigaretu.

Vajat se vrati natrag u kancelariju.

Mek Master upita:

— Odakle to znate, mister Bakster?

— Otkud? Hm, ne znam, sigurno je veoma opasno da govorim ovde, napolju. Po mene, a i po vas. Ja...

— Šta? Govorite samo dalje.

— Ja sam samo mislio da je možda dobro da šerif to zna. Ali, pošto je to on već znao...

Mek Master se brecnu.

— Otkud to znate? Napred, govorite konačno! Jeste li to čuli od nekog iz bande?

— Bande? Znači, još uvek postoji banda? Mislio sam da, od kako Ajka Klantona nema, više nema ni bande.

— Ne okolišite — prekide ga Džonson ljutito. — Pričajte konačno šta znate!

— Ja i ne znam ništa, jer...

U tom trenutku ulicom odjeknu pucanj.

Pedesetdevetogodišnji Loban Bakster pođe dva koraka teturajući se napred, klecnu na levo koleno, a onda se lagano sruči pored stepenica trema.

Vermilion polete preko ulice, kao iz puške ispaljen. Džonson i Mek Master su pošli za njim.

Vajat Erp je istrčao iz kancelarije, pogledao oko sebe, a onda potrčao na ulicu. Povukao je starog obućara iza jedne bačve za kišnicu.

— Mister Bakster!

— Prekasno — začuo se glas sa ugla.

Vajat okrete glavu i srete pogled ledeno plavih očiju.

Dok Holidej!

Kockar pride bliže. Gledao je niz ulicu i rekao više za sebe:

— Precizno obavljen posao.

Maršal steže zube.

— Bilo je to ubistvo. Podmuklo ubistvo iz zasede.

— Svakako.

Holidej uze jedan od svoja dva revolvyera, čije su drške bile ukrašene slonovačom, okrete doboš, a onda ponovo vrati oružje u futrolu.

— Kladi se da je to bio Sirli.

Maršal ga iznenađeno pogleda.

Između obrva mu se usekla duboka bora.

— Sirli Bil?

— Da.

Kockar se u jednom skoku nađe na ulici, zastade pred Pitovom radnjom i odgurnu u stranu debeljuškastog berberina, koji se upravo nalazio na vratima radnje.

— Kuda ste se to uputili, Dok?

— Imam sastanak — odvrati mu Holidej hladno.

— U mojoj kući?

— U vašem dvorištu, mister.

Holidej prođe kroz hodnik i otvori vrata, koja su vodila u dvorište. Preko, uz ogradu između dva sanduka, pritajio se čovek. Kada su se vrata otvorila, poskočio je i bacio se u stranu.

— Sirli! — Holidej je to izgovorio ostrim odlučnim glasom, koji nije trpeo pogovora. — Izlazi napolje!

Fiju! Fiju! Prozviždala su dva metka pored kockara, koji se blagovremeno sagnuo.

Na to je neko povukao Holideja s leđa. Sa beskrajnim iznenađenjem, Dok prepoznade kreštavi berberinov glas.

— Šta radite tu, Holidej? U mojoj kući se neće pucati. Ja sam kverker. Zapamtite to. Ovaj grad nije Tombston, a moje dvorište nije O. K. koral.

Bivši zubni lekar se okrete i odgurnu berberina.

— Idiote!

Skočio je napred i uperio revolver.

Razbojnik Sirli Bil kao senka prelete preko ograde.

— Šta to bi? — upitao je berberin, gotovo oduzet od straha.

— To je bio ubica vašeg prijatelja Lobana Bakstera — uzvratil Holidej, okrete se i napusti kuću.

U međuvremenu Vajat Erp je bio u sporednoj ulici. Odmah je shvatio nameru svog prijatelja i učinio ono, što je uvek jedan od njih dvojice činio: kada bi jedan išao pravo, na glavna vrata, drugi bi se uputio obilaznim putem, da protivniku zađe s boka.

Međutim, Sirli Bil je tako udesio da mu niko ne može da priđe. Uličica, u kojoj se našao, pošto je preskočio ogradu, završavala se ambanom. Pre nego što je maršal mogao da stigne, ubica je umakao.

Svi Klantonovi momci su, dakle, bili tu. Grad je to morao da sazna na ovaj, neprijatan način.

Da ograničeni berberin Pit nije zadržao Holideja, put Sirli Bila bi sada bio okončan. Ako ništa drugo, Holidej bi ga doveo iza rešetaka i time sprečio dalje nevolje. Ovako, opasni prestupnik je uspeo da umakne.

Šta je to Bakster znao?

Šta li je to hteo da saopšti Vajatu?

U svakom slučaju to je moralo da bude nešto od posebnog značaja. U protivnom se razbojnik verovatno ne bi usudio da ga ustreli tako nasred ulice.

Ništa nije vredelo što je Sirli Bil sada navukao na vrat još jednu poternicu. Bilo ih je već mnogo.

Jedna od njih teretila ga je za ubistvo Morgana Erpa.

Vajat, Holidej, Vermilion, Mek Master i Džonson su puna dva sata pretraživali okolinu berberinovog dvorišta i ambara.

Bez uspeha.

Razbojnik kao da je u zemlju propao.

Gde li su se samo smestili Klantonovi ljudi?

Ko je bio uhoda? To da neko od građana Taksona pomaže razbojnicima, bilo je čuvarima zakona potpuno jasno.

Klantonovi se nisu mogli pojavljivati na ulici, ali su ipak znali sve šta se dešava. Na primer, da je obučar Bakster stajao na ulici u nameni da šerifu nešto saopšti.

I mnogo više od toga. Naime, znali su da pomoćnik poštara Džordž Hamilton sa telegramom trči sporednim uličicama prema građanačelnikovoj kući.

Hamiltona je neko presreo, onesvestio ga i oteo mu telegram. Kasnije, u kući sedokosog doktora Hermana, nije bio u stanju da kaže ko ga je napao i onesvestio. Jedino što se moglo zaključiti bilo je da je povreda na levoj strani glave prilično teška i izazvana nekim tvrdim predmetom.

Izgledalo je da su Klantonovi imali svuda oči i uši.

— Oni ovde u Taksonu imaju više uhoda nego što mi svi imamo prstiju na rukama — promrsi Džonson.

Mek Master se složio sa njim, a Vermilion je ćutao, posmatrajući maršala, koji je upravo sastavljao izveštaj o Baksterovom ubistvu.

Dok Holidej uđe u kancelariju. Čim ga je video, Vajat odloži pero.

Kockar priđe pisacem stolu, izvadi sat iz džepa, diže poklopac i baci kratak pogled na brojačnik.

— Imamo još dvanaest časova vremena.

Vajat ustade sa stolice.

— U redu. Vraćam se za dva sata.

Tri pomoćnika su se zgedala zbu-njeno.

— I šta će se sad dogoditi? — promrsi Mek Master kada su se vrata za njegovim gazdom zatvorila.

— Pojma nemam — uzvрати Džek Džonson.

Teksašanim Vermilion se osmehnu.

— Smatram da će maršal sada zapaliti grad, tako da svi pacovi moraju konačno da izađu iz rupa.

Mek Master klimnu glavom.

— To i ne bi bilo tako rđavo. Ovo proketo mesto sada je puno bandita. Međutim, da ih ljudi ne podržavaju i ne štite, bilo bi im nemoguće da opstanu ovde.

Vajat Erp i Dok Holidej hitali su prema štampariji.

Maršal je poručio plakat.

Samo sat kasnije dva dečaka su raznosila listove, još vlažne od štamparske boje.

Tako su građani Taksona, a naročito oni, na koje se plakat odnosio, mogli da pročitaju, crno na belom, i to krupnim slovima ispisano:

„Ubica Stirli Bil i njegovi pomoćnici traže se zbog ubistva!

Ko tog prestupnika i njegovu bandu prihvati u kuću i na tajna-

čin ih sakrije od zakona, može da računa na najstrožiju kaznu.

Sirli Bil i njegova banda će u svakom slučaju biti likvidirani. Prema tome, nikome neće biti od koristi što sakriva zločince. Naprotiv!

Dužnost je svakog građanina da pomaže policiji i izruči joj zločince, ili u najmanju ruku, oda njihova skloništa.

Vajat Erp"

Holidej je stajao uz maršala pored jednog od plakata i kažiprstom prevlačio preko krupnog naslova „UPOZORENJE“.

Onda, pogledavši u pocrneo vrh prsta, upita:

— Vi valjda ne očekujete nešto od ovoga?

Vajat odmahnu glavom.

— Ne, u svakom slučaju nemного. Ipak, to je na izvestan način moralni pritisak na one ljude, koji pomažu razbojнике. Uvek se nadu ljudi, koji uživaju u zlu i želega. Isto tako ima i takvih, koji vole da budu uz osobe, čijim imenom mogu da prete. Za njih, odnosno zbog njih, štampao sam plakat.

— Da, da, svakako. Shvatio sam to odmah, ali od toga nećete mnogo izvući.

— To mi je potpuno jasno. A sada dolazi drugi deo akcije. Rekli ste mi, zar ne, da nam je ostalo još dvanaest sati vremena.

— Šta li to smerate?

Čoveku iz Misurija se između obrva usekla duboka bora. Oči su mu opasno zasvetlucale.

— Poćemo od Husrama.

— Šta to? Pretres kuće?

— Tačno.

— Kakvi vas razlozi navode da baš sa njim počnete?

— On je jedan od najbogatijih ljudi u gradu i uz to veoma ljigav tip. Pored toga, od 1871. do 1873. sedeo je u Kanzas Sitiju u zatvoru. Nekada ranije bio je u prijateljstvu sa starim Hatavejem, koji je takođe niz godina proveo u tom zatvoru. Husram je dvoličan momak, a osim toga, stanuje kraj obučara.

Holidej se složi.

— Da, to je doista jak razlog...

Uskoro su se obojica našla u hodniku kuće bogataša iz Kentakija. Dok Holidej se smejaо u sebi, slušajući maršala kako govori:

— Morate razumeti, gospodo, ni meni to ne predstavlja zadovoljstvo, ali negde moram da počnem. Dva paketa dinamita su ukradena, pa moram da ih pronađem. Dok to ne učinim, ceo grad se nalazi u velikoj opasnosti.

Kockar bućno obrisа nos da ne bi prsnuo u smeh.

U to se jedna od vrata u hodniku otvoriše i na njima se pojavi dežmekast čovek četrdesetih godina.

— Šerif?

Vajat dodirnu obod šešira.

— Helo, mister Husram! Upravo sam objasnio vašoj ženi...

Trgovac priđe čoveku iz Misurija.

— Objasnili? Šta vi imate da objašnjavate mojoj ženi? Baš ništa. Zapamtite to, u mojoj kući nema ko šta da traži...

— Ali, Džil — iznenadi se žena.

— Iz magacina je ukraden dinamit. Dva sanduka. Svi smo u opasnosti.

Trgovac izmenja pogleda sa svojom boljom polovinom, pa se onda ponovo obrati maršalu. Pogled mu je bio podozriv.

— Dinamit? Ah, on znači treba da je u mojoj kući?

Iz dubine hodnika se začu Holidejev hitar odgovor.

— Kada bi maršal znao da je to u vašoj kući, mister Husram, ne bi govorio o traženju, nego bi došao da ga uzme.

Domaćin kuće nabra čelo, pokušavajući da pogledom prodre u prednji, mračni deo hodnika.

— Do đavola, i kockar je ovde!

— Bez izliva oduševljenja, mister Husram — uzvрати Holidej hladno. — Nemojte nepotrebno zadržavati maršala. Konačno, ima još nekoliko kuća, koje treba pretresti.

— Tako dakle, a koje bi to kuće bile?

Na to se kockar probi napred pored Vajata.

— To bi na primer, bio još Hilebijev ambar, Strongova ostava, Perkinsovo stovarište i Poterovo potkrovlje. Eto, naveo sam vam samo nekoliko.

Trgovac je piljio u Holideja svojim žabljim očima, teško dišući od gneva i očajanja.

Hilebi, Strong, Perkins i Poter.

Svi su Husramovi prijatelji. Sa njima je stalno igrao poker i dolazili su mu često u kuću. Mračni tipovi, kao i on sam.

Husram počinu grešku i upita:

— Zašto baš izričito kod tih ljudi?

— Ko govori izričito o njima? — upita maršal. — Dok Holidej vam je samo pomenuo nekolicinu, koji su na redu. Ima ih još mnogo...

Na to Husram iznenada uzmače natrag. Podigao je svoju krupnu šaku i povikao:

— Ja protestujem, šerife! U mojoj kući nemate šta da tražite. Ovde niko nije ostavio dinamit. Dinamit, šta još sve neću da čujem! Smešno! To nije ništa drugo do izgovor...

— Izgovor za šta? — satera ga maršal u tesnac.

— Ja, ovaj... mislim, dakle...

— Samo recite do kraja, Husram — podstaje ga Holidej.

Na to se trgovac raskorači, stade nasred hodnika i povika:

— Moju kuću neće niko pretraživati! Niko! To sam vam već rekao. Ja tačno znam da ste vi prijatelj sa Jorgensom, mister Erp. A Jorgens je moj konkurent. On hoće nešto da iščepka. Možda, odakle nabavljam robu.

— Čime hoćete istovremeno da kažete da sam ja Jorgensov špijun.

Vajatovo lice bilo je sada tvrdo kao kamen.

No, Husram se zahuktao i ništa ga nije moglo zaustaviti.

— Sasvim mi je svejedno šta vi mislite i govorite, mister Erp. Moju kuću neće niko pretraživati. Voleo bih da čujem šta biste vi rekli kada bih ja dobio da pretresem vašu kancelariju?

— Kakvo glupo poređenje — promrsi Holidej.

Vajat Erp značajno pogleda kockara.

— Ne, Dok, ja mislim da je mister Husram u pravu. On je častan građanin i može da ima takav stav. Najzad, to je njegovo pravo. Ako mi on garantuje da se u njegovoj

kući ne nalazi ono što tražim, sve je u redu.

Husram zabaci glavu i reče spremno.

— Da, da, mister Erp, tako je. Ja vam garantujem da se ovde ne nalazi ono što tražite.

— Ol rajt, onda mogu da krenem.

Maršal je još jednom zastao na vratima, okrenuo se i dodao:

— Vi sigurno ne biste bili ludi da sa zakonom budete na ratnoj nozi.

— Sasvim sigurno ne, mister Erp, sasvim sigurno. U to budite uvereni.

— Osim toga, dinamit ima neprijatnu osobinu da i onoga, ko ga prikriva, dovede u opasnost.

— Tačno, tačno!

Vajat Erp je, praćen Holidejem, izašao na ulicu.

— Slučaj je jasan — primeti Holidej. Tamo se skrivaju.

— U najmanju ruku Husram nešto krije.

Zastali su kod večernje škole.

— Sedam sati — reče Vajat. — Prokletstvo! Luk Šort je već odavno trebalo da se vrati.

Krupni Teksašanin je odjahao u Tombston. Hteo je da utvrdi da li se Ajk Klanton tamo nalazi. Slati telegram u Tombston bilo je suviše nesigurno. Kako se u ovom kraju rukuje sa telegramima, najbolje je pokazao onaj, koji je bio upućen gradonačelniku. Iako je trebalo da to ostane u tajnosti, za jedan jedini sat ceo Takson je znao da će poštanska kočija sa dragocnim tovarom proći drugim putem.

Vajat Erp je morao da sazna

gde se nalazi nekadašnji vođa bande. Ako se ne nalazi na svom ranču, ni u Tombstonu, onda je opasnost bila još veća. Postojala je, naime, sumnja, a i mogućnost, da se opet vratio starom načinu života i možda skrivao negde ovde, u Taksonu. Ukoliko bi to bio slučaj, maršal bi morao da preduzme nove mere.

Uprikos tome što se nije pokazao slavno prilikom obračuna u O. K. koraku, Ajk Klanton je ipak bio najopasniji čovek, koji bi maršalu mogao da se suprotstavi u Taksonu.

Ukoliko bi se Ajk Klanton ponovo stavio na čelo bande, grupa, koja se sada okupila i predstavljala njegove sledbenike, ponovo bi stekla staru snagu i moć.

Ajk Klanton je bio najlukaviji, najneuhvatljiviji i ujedno najbezobzirniji vođa bande, koga je Zapad poznavao.

Okupljen brigom da li se taj čovek ponovo vratio na čelo bande, maršal je gotovo potpuno zaboravio na sukob sa Bentom i njegovim momcima.

Bent je bio poražen i zajedno sa ostalim razbojnicima odjahao iz grada. Uopšte uzev, izgledalo je kao da je Takson potpuno očišćen od tog šljama.

Svi su verovali da je tako, sve dok iznenada vlasnik jednog od mnogobrojnih lokala nije počeo da tvrdi kako je Fin Klanton, Ajkov mlađi brat, bio kod njega, stajao naslonjen na šank i ispio tri čaše viskija.

— Isključeno! — uzviknuo je Mek Master, a ostali su to prihva-

tili. — Mora da je kafedžija popio neku više, pa mu se pričinilo...

Vajat Erp na to ništa nije rekao. Samo je sa Dokom Holidejem izmenjao kratak, brz pogled. Kada su tri pomoćnika napustila kancelariju, Luk Šort je rekao:

— Tu nešto nije u redu, maršale.

— Sasvim je moguće.

— I Dok izgleda misli isto.

Holidej potvrdi.

— Da, i to zbog toga jer nije isključeno da je kafedžija govorio istinu.

Luk se uspravi u svoj svojoj visini.

— Razmislite malo, Dok! Fin, taj ljigavi momak, nipošto se ne bi usudio da se ovde, gde Klantonovi imaju što-šta na savesti, pojavi na svetlosti dana.

— Tačno, Luk — uzvrat Vajat umesto kockara. — Ali, cela priča ima prokleta neprijatan prizvuk.

— Zbog čega?

Na to je Holidej odgovorio:

— Jer nas to, što je kafedžija ispričao, prilično neprijatno podseća na nekoga, ko se ne bi baš tako ustručavao i plašio.

— O?

— A šta, ako taj čovek uopšte nije Fin Klanton, nego njegov ozloglašeni brat Ajk?

Teksašanin se grohotom nasmeja.

— Na tu ideju mirno možete staviti tačku. Onaj ko nije u stanju da razlikuje Fina od Ajka, mora da pred očima drži bisage. Pa, Ajk je viši i znatno krupniji od Fina.

— Tačno je — odgovori Holidej. — Pa ipak, Fin liči na Ajka kao što je Morgan ličio na svog brata

Vajata. A svako baš nema tako oštre oči kao vi, Luk.

Teksašanin protrlja svoju snažnu, četvrtastu bradu i stavi dugu vir-džinija cigaru među zube.

— To bi bilo vraški žestoko. Ajk Klanton ponovo ovde! Ovde, usred Taksona, među nama, gde je tle trenutno tako vruće, kao pekarska peć. Ali ne. Što duže razmišljam o tome, sve mi se čini neverovatnijim. Ajk je gotov. Slomljen. Uništen. Ne mogu da zamislim da će se taj čovek najednom vinuti u sedlo i krenuti protiv Erpovih.

— Nadajmo se da ste u pravu — uzvrat mu Holidej. — Na žalost, nije isključeno da će još jednom pokušati.

— To bi baš bilo njemu svojstveno. Pojaviti se iznenada, u ovakvom gradu, da bi se načinio utisak. Jasnno, njegova pojava imala bi višestruko dejstvo, bar po njegovom mišljenju. Mogao bi da se stavi na čelo svojih vernih momaka, a nas učini nervoznima.

— Sasvim je moguće da nije još potpuno slomljen. Možda je to samo bila kriza, koju je prebrodio. Ja sam lično uvek strahovao da će se jednog dana ponovo pojaviti.

— I ja takođe — složi se čovek iz Misurija. — Ako je sada u Taksonu, onda će, boga mi, biti gužve...

Eto zbog toga je Teksašanin Luk Šort odjahao u Tombston.

Vajat Erp nije mogao da krene na taj put, jer u ovom trenutku nije smeo da napušta grad. Što se tiče Doka Holideja, on bi u svakom slučaju ostao uz njega, bilo da

je ostao u Taksonu, ili krenuo za Tombston.

Teksašanin se bacio na leđa svog konja i u punom galopu odjahao prema jugoistoku.

Dva grada je delilo preko šezdeset milja. Prilično rastojanje, ali za jahača, kakav je bio Luk Šort, to nije predstavljalo problem. Vajat i Dok su ga očekivali tog popodneva. Međutim, veče se već spustilo, a Teksašanin nije stigao.

Noć je osvajala, spuštajući koprenu na prividno miran grad.

Izenada se Luk pojavio, pokriiven debelim slojem prašine i utrčao u kancelariju.

— Video sam samo Fina — obavestavao je Teksašanin.

— Fina?

Dok Holidej i Vajat Erp su to rekli u isti glas.

— Aha. Taj ljigavi momak se muva po ranču.

— A Ajk?

— Poslednjih dana nije viđan ni u gradu, ni na ranču.

— U tom slučaju je ovde — zaključio maršal.

Teksašanin je još uvek odmahivao glavom.

— U to me nećete ubediti, džentlmeni. Pored najbolje volje ne mogu da zamislim da se ponovo vinuo u sedlo...

Pet minuta kasnije Vajat Erp je ušao u lokal, čiji je vlasnik nedavno video Fina Klantona.

— O, pa to je naš šerif! Helo, mister Erp! Otkud vi ovde?

Vajat priđe šanku.

— Jeste li nekada videli Ajka Klantona, mister?

— Ajka? Sačuvaj me bože, nisam. Fin mi je sasvim dovoljan.

— A Fina? Jeste li Fina nekada ranije videli?

— Naravno. Pre godinu dana je bio kod mene u salunu i nalivao se viskijem kao s jeseni bačva kišnicom.

— Kada ste nedavno videli Fina, je li nešto rekao?

— Ne.

— Znači, popio je tri čaše?

— To sam upravo hteo da vam ispričam, šerife. Naručio je tri, a popio samo jednu. Toga sam se setio tek kada sam izašao iz vaše kancelarije.

— Gde je stajao? — ispitivao je dalje čovek iz Misurija.

— Ovde. Upravo tu gde vi sada stojite.

— Da li je stajao uspravljen, ili se podbočio na šank?

— Kako je to bilo? Ah, da. Tačno! Stajao je naslonjen na levi lakat. Da, da, sada se dobro sećam. Izgledalo je kao da je umoran.

— I vi ste sigurni da je to bio Fin Klanton?

— Sasvim siguran. Da nije on, morao bi biti neki momak, koji liči na njega kao jaje jajetu.

— Jeste li govorili sa njim?

— Da, rekao sam: „Kako ste, mister Klanton?”

— To ste doista kazali?

— Aha, to jest, nisam rekao „mister Klanton”. Samo sam rekao „kako ste”. Na to je on bacio na šank novac za viski. Za tri viskija. Popio je jedan. Preostala dva sipao mi je ovde u kofu. Pri tom mi se smejavao, podli lupež.

Za čoveka iz Misurija više nije bilo sumnje: to je bio Ajk Klanton, nekada ozloglašeni vođa bande u pokrajini Kočiz.

Bilo bi pravo čudo da je bio neki drugi. Ko bi sem njega imao toliko hrabrosti, takve živce, da se usred bela dana i usred grada pojavi u krčmi. Pa i ono s viskijem. Istini za volju i Fin bi bio u stanju da poruči tri viskija, a dva prospe. To bi ličilo na Fina, ali ne smelost da se pojavi sada, u ovom trenutku, i javno pokazuje u gradu.

Dok Holidej, koji je sačekao maršala na uglu, mislio je isto.

— Za mene je pre svega odlučujuća činjenica da kafedžija uopšte ne poznaje Ajka Klanton.

U šerifskoj kancelariji atmosfera je bila napeta. Ajk Klanton je bio u gradu. Ozloglašeni, opasni, gotovo legendarni Ajk Klanton iz Tombstona.

— Šta sad? upita Džek Džonson.

Vermilion zaškruta zubima.

— Izgleda da smo se prihvatili divnog posla, momci — rekao je i značajno pogledao Mek Mastera i Džonsona.

— Tako je, momci — umeša se Holidej. — Ja sam vam to, uostalom, odmah rekao. Posao kod Vajata Erpa može da donese sve, osim duboke starosti.

Vermilion se nasmeja.

— U to ni trenutka nismo sumnjali, mister Holidej. Hteo sam samo da kažem da je vraški proketo to što se Ajk Klanton sada pojavio u gradu.

— Da, tako bi se moglo reći — uzvratila Holidej i gurnu među zube dugačku, orijentalnu cigaretu.

Mek Master ponovi svoje pitanje:

— Šta sad?

Vajat Erp je na iznenađenje ostalih pakovao svoje stvari.

Luk Šort je sedeo na pisaćem stolu i posmatrao ga.

— Odlazite li, maršale?

Pošto nije dobio odgovor, pogledao je kockara. Ovaj reče:

— Povlačimo se. Ako se vama sedi na buretu baruta, čiji je fitilj već potpaljen, Džek, onda samo ostanite.

Holidej nije imao šta da pakuje. Stao je na dvorišna vrata i čekao maršala.

Luk Šort munu Džonsona u rebra.

— Hej, pomoćniče, za šta dobijaš platu? Dokopaj jedan od sanduka s municijom i stavi ga pod mišku, a onda će i tvoji drugari znati šta treba da čine.

Sada se i ostali prihvatiše posla. Za nekoliko minuta kancelarija je bila prazna.

Lampa je još uvek gorela. Spolja se nije moglo ništa primetiti. Izgledalo je kao da je sve isto onako kako je i bilo.

U prvoj paralelnoj ulici Vajat se obratio Holideju:

— Idite na stanicu. Ukoliko vam budem potreban, naći ćete me kod Husrama.

Kockar klimnu glavom i nestade u mrak.

Luk Šort, koji je i sam nosio ispod pazuha sanduk sa municijom četrdeset četiri, gledao je za njim.

— Hej, možda mu je ovo ovde potrebno, maršale?

— Ne, Luk. Ono što mu je potrebno, uvek nosi sobom. Dvanaest metaka u revolverima i osamnaest u opasaču. To je dovoljno za čoveka, kakav je Holidej.

Pošli su do ugla male ulice Krk. Vermilion zastade.

— Neko dolazi.

Maršal pohita u senku kapije, a Luk Šort odmah za njim.

Džonson i Mek Master su se pri-
tajili na suprotnoj strani ulice. Ver-
million je ostao da stoji. Sanduk s
municijom, koji je nosio, spustio je
na zemlju i izvukao revolver iz
opasača.

Dva čoveka su se približavala.
Iznenada su usporili korak.

— Hej, Bil! Pogledaj onog mom-
ka, tamo!

— Da, izgleda kao da je nas če-
kao. Hej, momče, šta se dogodilo?

Vermillion promrsi.

— Idite dalje, ljudi. Imam zubo-
bolju.

— Jesi li čuo, Bil, momak ima
zubobolju?

Čovek oslovljen imenom Bil, nije
bio niko drugi do Bil Klejborn. Va-
jat i Luk Šort su mu odmah pre-
poznali glas.

Klejborn se neočekivano okrenuo
i pobegao niz ulicu. Drugi prolaz-
nik je ostao da stoji ispred Vermil-
liona i upitao:

— Šta li ovom bi?

— Boli ga uho — uzvрати pomoć-
nik suvo.

I drugi prolaznik je hteo da ode,
ali ga Vermillion dokopa za mišicu.

— Ostani ovde, malecki.

Vajat je izašao iz senke i do-
hvatio za drugu ruku čoveka, koji
se sada divlje otimao i udarao no-
gama.

— Bez ratničkih igara, momče!

— Šerif! — uzviknu čovek upla-
šeno.

— Verovatno nemaš mišta protiv
— reče Luk Šort, koji im se pri-
bližio. — Džek, pridržmi mi, molim

te, moja sanduk. Moram da pri-
hvatim ovog momka.

Džinovski Teksašanin dokopa
čoveka i svojim izuzetno snažnim
rukama pritisnu ga i prinudi da
klekne na kolena.

— Tvom prijatelju Bilu se izgle-
da veoma žurilo.

Čovek uplašeno uzvрати.

— Ja Klejborna uopšte ne po-
znajem i...

Vajat se spremno umeša u raz-
govor.

— Krenuli ste do Ajka...

— Ne, pa Ajk je na dr...

Čovek prekide u pola reči, zaba-
ci glavu i ukoči se od straha. Mar-
šal je to primetio, uprkos mraku.

— Ispričaj samo sve, momče —
podsticao ga je Teksašanin.

Međutim, čovek je ćutao. Obo-
rio je glavu i uporno piljao u tle.

— Povedimo ga — reče Vajat ti-
ho.

Niko ga nije poznavao. Mogao je
imati oko dvadeset i tri godine. Li-
ce mu je bilo maslinasto, a oči
tamne. Nije uopšte izgledao loše.
Naprotiv. Čak je bio ne samo čisto,
nego i dobro odeven i nosio nego-
vanu bradu.

Stigli su do Husramove kuće sa
zadnje strane. Vajat pogledom po-
traži Luka Šorta. Teksašanin ga je
primetio i klimnuo glavom u znak
da shvata. Onda je svojom krup-
nom šakom zatvorio mladiću usta.
Maršal tada otvori dvorišna vrata.

Džonson, Mek Master i Vermillion
pohitaše odmah u zaklon. Luk Šort
gurnu zarobljenika iza starih pre-
vrnutih kola. Maršal hitrim koraci-
ma pođe prema štalama, koje su se
nalazile u mraku.

U to se na kući otvoriše vrata. Pri svetlosti petrolejke, koja je gorela u dubini hodnika, Vajat Erp prepozna dežmekastu priliku trgovca Husrama.

Čovek je napregnuto osluškivao, zureći u mrak. Možda je čuo škripanje šarki na dvorišnim vratima.

— Hej, Husram — javi se Vajat iz mraka izmenjenim glasom.

Trgovcu se stvorio kolit u ruci.

— Gde se kriješ? — progundao je ljutito.

— Sklanjaj tu pucaljku!

— Šta tražiš ovde? Ko si ti, uopšte, čoveče? Kako si tu dospao?

— Moram da razgovaram s gazdom!

Husram stupi jedan korak napred. Na to Teksašaminov zarobljenik huknu.

Husram se uplašeno trže. Luk Šort nije imao drugog izbora: udarcem pesnice ošamutio je mladića, a onda se u tri koraka stvorio kraj stepenica. Husram podiže revolver. Čovek iz Misurija je skočio kao crni panter i bacio ga unazad. Husram je hteo da viče, ali mu jedan maršalov aperkat zatvori usta i spreči ga da daje bilo kakve signale i upozorenja. Vajat i Teksašanin držali su ga čvrsto. Vermilion priđe. Maršal mu dade znak da ga odnesu.

— Kuda ćemo s njim?

— Preko, u štalu. Vežite ga i stavite mu krp u usta.

U to im priđe Džonson.

— Vi ostanite u dvorištu — naredi mu maršal. — Mek Master će ići sa mnom.

Luk Šort malo odškrinu vrata.

— Izgleda da je gužva prošla.

— Samo oprezno — upozori ga

Vajat. — U svakom slučaju nije isključeno da je neko i iz kuće mogao da čuje zarobljenikov uzdah.

Vajat je išao napred, držeći se sve vreme uz desni zid.

Teksašanin je ostao na levoj strani. Mek Master je stajao na izlaznim vratima. Vajat je stigao do vrata, koja su vodila u jednu sobu i otvorio ih. Tako je Teksašanin iz mraka mogao da baci pogled i osmotri prostoriju.

Jedna žena sedela je za stolom i bila zabavljena šivenjem.

Teksašanin dade znak glavom i Vajat stade na vrata.

— Dobro veče, gospodo, veoma mi je žao...

Žena se i ne pomeri. Nije se imao utisak da se uplašila, ili da namerava da vrišti od straha.

Bila je gluva.

Vajat hitro odmeri prostoriju, a onda se ponovo povuče i zatvori vrata.

Teksašanin obema rukama pokaza na uši, a onda pogleda maršala upitno. Ovaj samo klimnu glavom i dade znak Luku da krene dalje. Nekoliko minuta kasnije znali su pouzdano da u prostorijama u prizemlju nema više nikog.

Husramova radna soba bila je prazna. U vazduhu se još osećao oštar miris duvana. Pisaci sto bio je formalno zatrpan listovima hartije. Zastali su kraj stepenica, koje vode na gornji sprat.

— Ja? — upita Teksašanin šapatom.

Vajat odmahnu glavom.

— Sačekajte još malo.

— Šta li to smerate? — raspitivao se Šort i dalje tiho.

— Ići ću preko krova trema.

— Šta?!

Vajat se približi sasvim blizu Teksašaninovog uha i prošapta:

— Poznavao sam u Vičiti neke ljude, kojima se samo na takav način moglo doći u posetu.

— I šta hoćete time da postignete?

— Ispričaću vam to kasnije. Za dva minuta možete da krenete gore, ali oprezno. Možda je u hodniku postavljen neki stražar.

— U redu. Ne brinite.

Maršal priđe glavnim vratima prema ulici, otvori ih i tiho izađe na trem.

Na glavnoj ulici bilo je tiho i pusto.

Vajat uze konopac, koji je po-
neo iz kancelarije. Napravio je om-
ču, a onda je nabacio na jedan od
stubova trema. Dobro vezana omča
se zakači i Erp zateže konopac.

Uspeo se uz konopac, a onda se
uhvatio grčevito za prilično strm
krov i priljubio se uz njega.

Dva prozora su bila osvetljena,
ali su zavese bile navučene. Maršal
prvo uze laso, ne skidajući ga sa
stuba. Ležao je priljubljen uz str-
mi krov i lagano se povlačio prema
kući. Zastao je ispred samog pro-
zora i napregnuto osluškivao. Do
ušiju mu dopreše muški glasovi. Je-
da je bez ikakve sumnje pripadao
teksaškom prestupniku Hanku Svi-
lingu. Maršal nije razgovetno mo-
gao da razazna reči.

Na to bandit iz Tombstona reče
iznenada prilično glasno:

— A sada krećemo!

— I ko treba da uđe kod njega?

Vajat je čuo jedan glas, koji ni-
je poznavao.

Na to Erp ču kako metalni nov-
čić zveknu o ploču stola.

— Glava! — uzviknu sada čovek,
čiji glas je Erp uspao da prepozna.
Bio je to kradljivac Flanagan.

— Pismo! — promrsi Sviling.

— Takode pismo — javi se još
jedan čovek.

Taj glas pripadao je tombston-
skom kovaču Morisu Oklandu. Va-
jat se gotovo zgrči kada je čuo glas.
Bio je veoma iznenađen. Znači i
taj čosavi momak se ovde našao.
Virgil je odavno sumnjao na njega
da tajno sarađuje sa Klantonovi-
ma, međutim, kovač je vrlo vešto
umeo da se pretvara i ostavlja na
svoju okolinu nedužan utisak. Pa
ipak, Virgil je nešto podozrevao. I
to s pravom. Evo, sada se obreo u
društvu ovih lupeža. Okland je do-
šao iz Tombstona. Nije isključeno
da je ovamo stigao zajedno sa Aj-
kom.

Na kraju se kocka okončala.

— Glava! — uzviknu Hank Svi-
ling. — Ti si, dakle, izvukao, Fla-
nagan.

Način, na koji je ovo rečeno,
neodoljivo je podsećao na izrica-
nje presude.

Razbojnik, koga je Vajat Erp već
nekoliko puta stavljao iza brave,
uzvрати razvučenim glasom:

— Ol rajt. Ja, znači nemam šta
više da uradim, osim da otvorim
vrata prostorije, na čijem pragu
ćete vi već stajati, i naredim mar-
šalu da pođe sa mnom.

— Imaćeš dovoljno vremena da
šmugneš, pre nego što on stupi na
prag.

U to neko zakuca na vrata.

— To je Husram — reče Sviling.

— Napred! — javi se Flanagan.

Vrata se otvoriše, ali na njima nije bilo nikog. Vajat je mogao da razazna vrata kroz malu rupicu na zavesi.

Na to jedan od ljudi — bio je to Sviling — potrča sa revolverom u ruci.

Kao munja polete prema njemu Teksašaninova pesnica. Jedan užasan aperkat ga baci nazad, onesvešćenog, u prostoriju.

Flanagan se u jednom skoku nađe iza vrata.

Kovač nije mogao da vidi Vajata. Maršal podiže prozorsko krilo i povuče dole zavesu. Oklend je odmah pucao. Metak pogodi okno. Posle toga, odjeknu i maršalov metak.

Flanagan se nije pomerio. Naime, Vajat, koji je uskočio u sobu, držao ga je sada revolverom u šahu.

— Da li je sve, u redu? — upita Teksašanin iz hodnika.

— Aha.

Krupna Teksašaninova prilika pojavi se sada na vratima.

— Trojica, to se zove brzo obavljen posao. Tu je Sviling. Hej, da li je onaj lupez Flanagan?

— Jeste — reče mu maršal.

— A ovog ovde, njega ne poznajem. Ili, prokletstvo, da taj momak slučajno nije kovač, onaj što stalno dolazi s nekakvim žalbama.

— Tačno, Luk. To je Moris Oklend iz Tombstona.

Teksašanin stavi veliku cigaru među blistavo bele zube.

— Očekivao sam ovde važnije ličnosti.

— Ja nisam.

— Konačno, za početak je ovo sasvim dovoljno. Napred, momci!

Ujka Luk će vas odvesti sada u štalu za koze!

Uskoro su i ova trojica vezana i odvedena da prave društvo dvojici, koja su se već nalazila u štali.

Tarki Krik, pomoćnik, koga je Vajat pre dosta vremena poslao na stanicu, kako bi je držao pod kontrolom, upravo se pojavio u dvorištu.

— Neko je došao ovim vozom, gazda. Dok me šalje da vam to javim.

— Ko je to?

— Pojma nemam. U svakom slučaju ni malo opasan tip. Jedan omanji momak, s naočarima, koji izgleda sasvim bezopasno. Ja pojma nemam šta je mister Holidej na njemu pronašao sumnjivo...

— Ne lupaj glavu time, Tarki — reče mu Teksašanin, smeškajući se.

— Dok ima vučiji njuh. Ako mu neko zasmrdi, taj doista i smrdi.

— Ništa vas ne razumem — reče pomoćnik, odmahujući glavom.

— To od vas niko i ne očekuje.

— Vratite se na stanicu — naredi mu Vajat.

Pomoćnik klimnu glavom.

— To se zove posao! U Ebilejnu nije bilo ni upola toliko napregnutosti i uzbudljivo.

Rekavši to, ponovo se uputio ka stanici.

Vajat i Luk Šort su stajali sami u hodniku, kada se otvoriše vrata spavaće sobe. Džonson je sve vreme motrio na tu sobu.

Gospođa Husram se probudila od pucnjave. Na brzinu se obukla i htela kroz prozor da izađe u dvorište. Pomoćnik šerifa uperi na nju revolver.

— Ali, gospođo, nećete se valjda

kao lopov, usred noći, izvlačiti iz svoje rođene kuće. Molim vas, idite na vrata, kao što to dolikuje. Odbor za doček već čeka na vas.

Žena pođe prema vratima, dok su joj kolena klecala.

Otvorila je vrata i ugledala maršala.

— Vi?

Vajat dodirnu obod šešira.

— Gospodo!

Žena steže pesnice. Promrsila je:

— Šta vam pada na pamet! Tako usred noći upadate u moju kuću. To ćete isključiti, kunem vam se.

Nije upitala za muža, niti je jednom jedinom reči pomenula lupeže koji su se smestili u njenu kuću.

— Bez uzbuđenja, gospodo — reče joj čovek iz Misurija hladno. Imaćete još dosta brige kako da spasete svog muža da ne ode u Fort Vort na prinudan rad.

Pobledela je kao kreč.

— Moj muž... Prinudni rad? Šta to treba da znači, mister Erp? Šta je to moj muž učinio, zbog čega biste ga vi poslali na prinudan rad?

— Ja ga neću poslati, gospodo. Najverovatnije će dobrovoljno sam tamo otrčati što brže bude mogao, kada bude saznao da je njegov gazda obavešten da ga je izdao.

— Moj muž, Aj...

— Samo dalje, samo nastavite, gospodo. Hteli ste da izgovorite jedno veoma značajno ime. Šteta što niste imali vremena da dobro promislite. Na žalost, to neće promeniti situaciju vašeg muža. Konačno, taj čovek, čije ime niste izgovorili do kraja, neće imati razumevanja za izdajstvo.

Žena se zabetura unazad, lupi u vrata i klonu niz njih. Jecala je gotovo poluonesveštena.

— U pakao, u pakao svi vi, bedni...

— Ne tako, devojko — prekide je Teksašanin. — Kako možete obasipati dragog ujka Vajata takvim kletvama.

Sada se žena ustremila na ovu dvojicu kao furija.

— Vi ćete uprkos svemu dolijati, psi jedni! Dolijati i okončati! On će vas uništiti, kao što je uništio sve svoje protivnike, u to vam se kunem.

Teksašanin je hteo nešto da kaže, ali ga Vajat steže za mišicu. Žena nastavi da sike.

— Vi, prokleti psi! Uništiće vas sve do jednog. Niste mi dorasli! Koliko da znate, on se vratio. Ovo ga puta hteo je da vam dođe glave.

Džonson se pojavi na dvorišnim vratima.

Žena nije obraćala pažnju na njega. Divlji, neobuzdan bes izbijao je iz nje.

— Svi ste vi znali da će se on vratiti. Ali, morao je da sačeka svoj trenutak...

— Sada još postaje i teatralna — reče Teksašanin i nasloni se na zid.

Džonson reče tiho, no ipak tako da ga je žena mogla čuti:

— On je dao izjavu, gazda.

Vajat se pretvarao kao da utištava svog pomoćnika. Ovaj nastavi:

— Gotovo je baš onako, kao što ste i sumnjali.

Ne menjajući svoj udobni položaj, Luk Šort ubaci:

— U tom slučaju smo obavili ve-

liki deo posla. Konačno, sada znamo gde se lu...

Vajat stavi prst na usta.

— Pst!

Žena je progutala udiču. Bleda lica, teško je hvatala vazduh.

— Izdao! Dakle, sve je izdao taj slabić! Ta bedna kukavica! Ta bedna prokleta hulja...

— Kakve ljubazne reči imate za svog muža, gospodo — primeti Teksašanin.

Žena na to nije obraćala pažnju, nego je stisnutih pesnica nastavila:

— Za njega bi bila prava sreća kada bi ga odveli u Fort Vort. Gazda bi ga sledio sve do Velike Vode da mu se osveti.

— To bi bio prilično veliki put! — Luk Šort zabaci svoj beli stetson na potiljak. — Uveren sam da mu maršal ne bi dao prilike za tako dugačku šetnju.

Žena okrete lice prema Teksašaninu. Lice izobličeno ružnim osmehom.

— Uprekos svemu vi ste se pre-računali. Flistand nije ništa. To je samo nužni smeštaj, ništa više, ali... — Prekinula je u pola rečenice, kada je primetila Vajatov iznenađeni pogled.

Tek tada je shvatila šta je učinila. Vajat Erp je nadmudrio.

Divlje se ustremila na njega.

— Sotono, neka te palkao...

Maršal je zaustavi ispruženom desnom rukom.

— Hvala, gospodo. Ja sam, istina, morao da otupim izlive vaših nežnosti, ali sam zato došao do dragocenih saznanja.

— On... on, dakle ništa nije pri-znao? Moj muž? On ništa nije?

Vajat odmahnu glavom.

— Ne, gospodo. Kada smo se videli, nije bio u položaju da nešto kaže, a sada još nemamo vremena da razgovaramo sa njim.

O ovom malom blefu, koji se pokazao tako korisnim, čovek iz Misurije, Luk Šort i Džonson su se još unapred dogovorili.

Džonson odvede ženu natrag u spavaću sobu i zaključa je spolja. Zatim ode na svoje stražarsko mesto, ispred vrata, koja su iz dvorišta vodila u kuću.

Vajat Erp i Luk Šort izadoše napolje na trem.

— Dakle, Flistand — reče maršal zamišljeno. — Prokletstvo, nikada mi to ne bi palo na pamet.

Teksašanin se počea iza uha.

— Hej, sad mi je palo na pamet. Dok je juče u podne bio gore u banci i neko vreme razgovarao sa mladim bankarem. Da nije on možda već nanjušio?

— Moguće je. Dok ponekad čuje i kako trava raste.

Maršal je poslao Vermiliona na stanicu da obavesti Doka Holideja.

Kada je kockar došao u glavnu ulicu, zatekao je samo Luka Šorta na tremu Huseramove kuće.

— Vajat je već otišao.

— Aha, a kuda to?

— Kod Flistanda.

Holidej pucnu prstima.

— Slutio sam — rekao je više za sebe i otrčao.

Teksašanin se nasloni na zid kraj vrata i ponovo zapali ugašenu cigaru. Gledao je u pravcu u kome se izgubio Holidej.

— Eto, stekao sam nekolicinu prijatelja, koji nateraju čoveka da

prosto poludi. Prokletstvo, otac mi je još pre nekoliko godina govorio, kada je video maršalovu sliku u novinama: „Gledaj, Luk, to je čovek! On i njegov prijatelj Holidej. Sa takvim svetom se nikada nećeš upoznati. Stalno nam dovodiš samo smrdljive goniče krava u kuću, koji do zore sede s tobom u kuhinji i igraju poker...”

Vremena su se iz osnove promenila. To je krupni čovek iz Teksasa mogao bez preterivanja da tvrdi. Umesto da i dalje sedi između goniča krava, sada je ušao u avanturistički svet Vajata Erpa, ispunjen olovom i barutom. Ipak, ni za šta na svetu ne bi nikome ustupio mesto u toj prijateljskoj trojci.

Zgrada banke braće Flistand ležala je osvetljena bledom mesečevom svetlošću na zapadnoj strani u Ulici Heriken. Bila je to velika kamena kuća na dva sprata, sa osam prozora i prostranim, natkrivenim tremom.

Vajat je posmatrao zgradu sa ugla Ulice Grin, a onda obilaznim putem izbio na severnu stranu u uličicu, iz koje je mogao neprimećen da posmatra bočnu stranu zgrade, gde nije bilo prozora. Desno, uz banku, nalazila se kuća stolara Flojda Genena. Imala je uzano dvorište, na kome je kapija dano-noćno bila otvorena.

Čovek iz Misurija šmugnu bešumno kao puma u to dvorište i šunjajući se uz nisku ogradu, stiže u dubinu dvorišta, ispred male radionice.

Genan je imao psa u dvorištu. No, životinja je bila dovoljno lukava i nije zalajala, sve dok čovek nije bio tako blizu da ga je pas, vezan lancem, mogao da napadne. Životinja je pohitala napred, još uvek ne lajući, a onda se odjednom bacila na noćnog posetioca.

Maršal poskoči, stade u raskorak, raširi ruke i tako dočeka životinju na grudi. Onda je munjevito stegao rukama vrat psa, koji onesvešćen klonu. Nije imao vremena za gubljenje. Pustio je da pas padne na zemlju i uvukao se kroz razbijen prozor u radionicu.

Pri bledoj svetlosti ugledao je poludovršeni sanduk u sredini prostorije, a okolo razbacan alat. Desno je stajao poklopac.

Maršal je pre tri dana navratio ovde i časkao sa koščatim, mršavim stolarem. Bila je to poseta bez ikakvog posebnog razloga. Čovek iz Misurija je običavao da tako čini, kada bi došao u neki grad. Na taj način bi najbolje upoznao ulice i kuće. Poznavanje okoline uvek se dobro isplatilo. Naravno, bilo mu je nemoguće da navrati u svaku kuću. To je činio samo kada bi bile u pitanju ključne kuće, koje su se nalazile na uglovima i mestima, koje je smatrao važnim. Najinteresantnije bile su mu zgrade, koje su bile uvučene, tako da se nisu dobro mogle videti sa ulice. Kuća stolara Genena bila je upravo takva. Nalazila se na ključnom mestu, nešto uvučena i sakrivena od očiju. Odmah mu je pala u oči nepreglednost tog ugla, pa je otišao da poseti stolara. Stari stolar ga je uveo kroz sporedna vrata i odveo u zapušteni

vrt, koji je imao izlaz u pravcu juga, dakle, tačno prema zgradi banke. No, kada je to prvi put primetio, maršalu se to činilo nevažnim. Sada je, međutim, to smatrao posebno značajnim, pa je krenuo istim putem. Napustio je radionicu i kroz sporedna vrata stupio u vrt.

U stolarevoj radionici teško da bi se našlo nešto da se ukrade, a ni u vrtu nije bilo ničega. Vajat se provuče kroz visoko, suvo žbunje i izbi na južnu stranu Genanovog imanja. Našao se ispred malog prozora, koji je onog prepodneva, kada je posetio Genana, slučajno primetio.

Maršal je morao da se popne na vrhove pristiju da bi dohvatio prozor. Izgleda da je bio zatvoren. Pokušao je još jednom da ga otvori, ali bez uspeha. Na žalost, to je bio jedini ulaz na imanje braće Flisland. Bio je uporan. Polako je nožem skidao stari kit, koji se skoro skamenio, a onda je, jedno po jedno, izvukao četiri mala okna.

Zatim je polako nožem uspeo iznutra da otkaći rezu.

Sve se to događalo u najvećoj tišini, bez šuma.

Uspeo je!

Spretnim pokretom otvorio je prozor.

Pri tom je proizveo izvestan šum. Brzo je povukao prozor natrag i napregnuto osluškivao. Međutim, sve je ostalo mirno. Sačekao je još jedan minut, a onda ponovo gurnuo prozor i uhvatio se za zid. Nije bilo ni malo lako provući široka ramena kroz uzani otvor, ali mu je to na kraju ipak uspelo. Obreo se u prostoriji u kojoj je bio smešten alat. Brzo je zatvorio prozor, da neko

ne bi primetio šta se događa. Šibicu ni u kom slučaju nije smeo da pali, jer se na gornjem delu vrata, okrenutim prema dvorištu, nalazio mali prozor, kroz koji bi svetlost mogla da prodre napolje.

Ako se ovde nalazio čovek, kako je maršal pretpostavljao, onda je bila potrebna najveća opreznost.

Opreznim koracima zakoračio je u malu prostoriju. Čuo se lavež psa i zveckanje lancem. Stolarev pas mora biti da se osvestio. Sada je tako divlje lajao, kao da se radilo o životu i smrti. Iz dvorišta banke čuo se šum. Bio je to šum, koji je podsećao na škripanje vrata, ili podizanje kapka na podu.

Vajat pohita kroz malu prostoriju, dokopa se izlaza, to jest vrata koja su vodila u dvorište i prisloni uho na njih. No, u susednom dvorištu je sada sve ponovo bilo tiho. Opipao je vrata, da bi otkrio gde se nalazi brava. Bilo mu je dovoljno da to zna. Zatim je nastavio da se prikrade poned bočnog zida. Iznenada je opipao udubljenje i još jedna vrata. Bila su to teška, niska vrata, koja su pokazivala da se tu nalazi jedna bočna prostorija. Prišao je ključaonici. U bočnoj prostoriji bilo je nešto svetlije, jer je imala prozor prema dvorištu. Prvo je pomislio da je to štala, ali se prevario. Nije dopirao nikakav miris, koji bi potvrdio takvu pretpostavku. Mašio se za kvačku, ali su vrata bila zaključana, kao, uostalom, i sve ostale prostorije u kući. Srećom, ova brava nije bila naročito jaka, kao na ostalim vratima, tako da je ubrzo popustila pod jakim nožem. Lako je pridigao vrata i provirio u prostoriju. Bila je ve-

lika, visoka i u njoj se nalazilo nekoliko mašina. Koliko je u ovom mraku mogao da razazna, veoma su ličile na štamparske mašine. Prišao je jednoj od njih i naglo ustuknuo. Neka senka se odvojila od mašine i polete prema njemu. Maršal nije izgubio prisustvo duha i munjevito se bacio. Onda se začulo frktanje i maršal odahnu s olakšanjem. Nastavio je da se oprezno kreće i stigao do prozora. Nije uspeo da vidi dvorište, jer je okno bilo mutno. Nije bilo vrata, koja bi vodila u dvorište. Pipao je dalje i najzad je otkrio jedna na severnom zidu. Ta vrata ne samo da nisu bila zaključana, nego su bila i odškrinuta. Vajat ih malo podiže, kako ne bi škripala, a onda se ponovo saže i počeo da opipava zid s desne strane. Odjednom se trgao. Gotovo da mu se krv sledila u žilama. Dotakao je ruku nekog čoveka i to ruku živog čoveka, koji je očigledno bio isto toliko uplašen koliko i on, ali nesposoban da učini bilo kakav pokret.

Vajat poskoči, steže obema rukama vrat nepoznatog i pritiskom na ramena natera da klekne.

Glava savladanog čoveka klonu u stranu. Maršal zaustavi dah i počeo da osluškuje.

Pakao! Nije valjda...? Nemoguće da je ubio čoveka jednim stiskom. Napregnuto je osluškivao bilo čoveka, a onda uskoro začuo tiho udaranje. Znači, nepoznati se samo onesvestio. Hitro ga je vezao i stavio mu krpu u usta. Zatim ga je odveo u prostoriju, u kojoj su se nalazile mašine i vezao ga za jednu od njih.

Veoma ga je zanimalo ko bi mogao da bude ovaj čovek. Da nije onaj, zbog koga se uvukao u stolarevu radionicu, odmah mu je bilo jasno. Ajk Klanton je bio daleko viši i teži od njega.

Vajat mu pažljivo opipa lice i utvrdi da je uzano, isturenog čela i šiljatog nosa, snažne brade i mesnatih usana.

Bilo mu je jasno koga je uhvatio. To je Džeri, činovnik, koji je uvek nosio poštu iz banke.

Vratio se u prostoriju, gde je natrčao na činovnika i utvrdio da je to prostorija odmah do one, gde se nalaze šalteri banke. Pošto tamo nije očekivao da nađe čoveka, za kojim je tragao, odlučio je da pokuša ovim putem da izbjegne u dvorište.

Imao je sreće. Vrata prema dvorištu bila su iznutra zaključana.

Okrenuo je oprezno ključ, ali su se vrata lako otvorila, bez ikakvog šuma.

Munjevito je izleteo u dvorište, zatvorio vrata i skočio na kola s arnjevima, koja su se nalazila u neposrednoj blizini.

Lagano se provlačio kroz kola prema kočijaškom sedištu.

Prokletstvo, sada je pronašao najbolje mesto! Sa njega je mogao da vidi celo začeđe kuće za stanovanje, pomoćne zgrade na severnoj strani, a i štale na južnoj. To je bio pogled sa kočijaškog sedišta. Međutim, kada se vratio na drugi kraj kola, otvarao se vidik prema prostoriji sa mutnim staklom i onoj, koja se nalazila uz šaltersku.

Istovremeno to je bilo i veoma loše mesto. Ova kola su se mogla primetiti sa svih strana. Ako bi ga

neko primetio u kolima uopšte nije morao da se trudi da uđe u njih i bori se. Bilo je sasvim dovoljno zasuti kola mećima. Jedno zрно bi ga nesumnjivo pogodilo.

Vajat je ostao da kleči iza kočijaškog sedišta i posmatrao bankarovu kuću. Na gornjem spratu su dva prozora bila osvetljena. Bilo je, međutim, nemoguće stići do njih. Nije bilo ni nastrešnice, ni simsa, niti bilo čega, na šta bi mogao da se popne. Vajat je mirno posmatrao dva osvetljena pravougaonika i čekao. „Samo mirno“, govorio je samom sebi. „Mirno“. Važno je da ne pre nagli. Ako je čovek, koga traži, ovde, onda mora biti krajnje oprezan. Konačno, Ajk Klanton nije bio neko, koga je bilo lako nadmudriti. Osim toga, bio je još poznat po tome što je, kada bi nešto preduzimao, bio veoma oprezan.

Deset minuta je prošlo.

Čovek iz Misurija odlučio da napusti kola i nastavi put. Dugo je međutim razmišljao kuda dalje da krene. Levo su se nalazila vrata prema dvorištu. Kraj njih dva visoka, mala prozora. Nešto dalje, levo, veliki prozor, čija su krila bila zatvorena. A odatle, sve do štale, gladak, goli zid.

Štala! Da li se možda iz njih na neki način može ući u kuću? Na svaki način mora to da proveri. U svakom slučaju, bilo je daleko lakše prodreti u štalu, nego direktno u kuću. Pokazalo se da je čak sasvim lako. Vrata štale uopšte nisu bila zatvorena. To ga je dovelo na pomisao, da ukoliko postoje vrata koja vode u kuću, verovatno ni ona nisu zatvorena. Vajat se saze, uđe u štalu, pritvori vrata i leže na zem-

lju. U dubini štale, iz nekog boksa, zarza konj. Nekoliko trenutaka kasnije drugi konj počeo da udara kopitom o tle.

Za trenutak se seti jednog rančera iz Dakote, koga su njegovi konji na taj način budili iz najdublje sna i upozoravali. Međutim, u kući braće Flistard bilo je sve mirno. Vajat se uspravi, priđe prozoru i pogledom pređe preko dvorišta.

Svetlost na gornjem spratu sada je bila ugašena. Spretno i brzo prikradao se uz zid, koji se graničio s kućom, opipao ga je i otkrio vrata. Bila su otvorena. Trenutak kasnije Vajat Erp se obreo u donjem hodniku kuće braće Flistard. Zaustavio je dah i osluškivao. Na suprotnoj strani hodnika nalazila su se vrata prema ulici. Na njima su bila dva velika okna, ukrašena kovanim gvožđem, što je mesečevoj svetlosti, koja je prodirala unutra, davalo avetinjski utisak.

Pošao je prema tim vratima na vrhovima prestiju i za malo se nije sapleo na stepenik, koji se neočekivano stvorio pred njim.

Ulica je utonula u dubok san. Nigde nije gorelo svetlo. Onda ga je iznenada ugledao na suprotnoj strani. Išao je duboko pognut, teško vukući noge. Glava mu je bila oborena, a šešir navučen do samih obrva. Očigledno neki jako star, bolestan čovek. No, uprkos oskudnom svetlu, oštrom oku čoveku iz Misurija nije moglo da promakne da je to Dok Holidej!

Znači, bio je tu, u blizini, pretvarajući se kao da se uputio prema aveniji Ston. Tiho je kašljucio i za nekoliko trenutaka pogrbljeno za-

stao kraj trema, kao da mora da predahne. Onda je nastavio put.

Na maršalovim usnama zaigra osmeh. Prokletstvo, čak ni uvek budni, oprezni Ajk Klanton, ne bi uspo da ga otkrije.

Dok Holidej je, znači, bio u blizini. To je čitavoj stvari davalo nov obrt. Kockar bi se u trenutku opasnosti stvorio u kući. Najzad, ne bi mu bilo prvi put da metkom razbija bravu...

Čovek iz Misurija nije hteo ni da pokuša da otvori kvaku ulaznih vrata. Najzad, kuća koja je bila sa svih strana tako dobro osigurana, teško je mogla imati otvoren glavni ulaz.

Da li je Ajk Klanton doista ovde? To pitanje je Vajat Erp sebi postavljao po ne zna se koji put. Da to nije bila obmana Husramove žene, koja je tako htela da ga natera u klopku.

Ne, ne, te reči mora da su bile istinite, jer ih je žena rekla u gnev, brzo, ne razmišljajući.

Maršal je nekoliko trenutaka posmatrao stepenice, koje su vodile na gornji sprat.

Ukoliko je vođa bande ovde u kući, sasvim je izvesno da nije u prizemlju, gde bi ga kroz otvoreni prozor pogled nekog slučajnog prolaznika lako otkrio. Tu bi čak mogao u hodniku da sretne nekog od klijenata. Ne, prizemlje je bilo suviše opasno.

Da li se on, u stvari, uopšte nalazio u opasnosti?

Ko ga je tražio? Konačno, protiv Ajka Klantona nije postojala poternica. Nekoliko poternica bilo je raspisano protiv razbojnika, koje

su građani nazivali Klantonovim momcima. Ali, samo protiv ljudi, koji su u Tombstonu ubili Morgana Erpa, a ovde, u Taksonu, ustrelili obučara Bakstera...

Bakster! Njegova mala kuća nalazila se odmah uz kuću bogatog Husrama. Bez sumnje je nesrećnik nešto video, što mu je došlo glave. Zločinci su znali da ih je on otkrio, pa su zato motrili na njega. Sirkli Bil je bio taj, koji je povukao obarač. Pri ovoj pomisli maršalu se steže srce. Bio je to metak u leđa, metak kao i onaj koji je ugasio Morganov život.

Da li je možda Sirkli Bil sam povukao obarač i opalio ubitačni hitac?

To u osnovi nije bilo važno. Kada je izvršeno ubistvo nalazio se u grupi sa Stülvelom, Spensom i Indijancem Čarkijem. A ovde je usred bela dana, ispred maršalske kancelarije, ustrelio čoveka.

Natovario je sebi na vrat dve poternice. No, zločinca kao da to nije mnogo pogađalo. U gradu je imao prijatelje, ili, u najmanju ruku, pomoćnike. Osim toga, njegov veliki gazda Ajk Klanton najverovatnije se ponovo nalazio uz njega.

Pri ovoj pomisli čovek iz Misurija steže pesnice i zaškrguta zubima.

Sa gornjeg sprata je dopro šum. Maršal je ispod stepenica napregnuto osluškivao.

Jedna vrata su se otvorila.

Zatim su se u hodniku začuli kocraci, a onda, posle toga, druga su se vrata otvorila. Nešto kasnije, sve se ovo ponovilo, ali obrnutim redom. To jest, nešto se ipak promenilo. Druga vrata se nisu zatvorila,

odnosno nije se čulo navlačenje reze.

Zaključak je bio jednostavan. U jednoj sobi, iza jednih nezaključanih vrata, nalazio se čovek.

Vajat pođe uz stepenice. Išao je na vrhovima prstiju, držeći se zida. Onda je čučnuo i neko vreme osluškivao. Na suprotnoj strani hodnika, ispod vrata, video se trag svetlosti. Čekao je. Posle nekog vremena čuli su se u sobi koraci. Koraci u teškim čizmama jasno su odzvanjali. Osluškivao je i dalje i ustao da čovek prevrće po nekim hartijama.

Zar je moguće da braća Flisard nose čizme — teške, kauboj-ske čizme sa mamuzama?

Priljubio se uz zid i lagano približavao vratima. Pre nego što bi stao na sledeću dasku poda, oprezno je opteretio, postupno, da ne bi zaškripala. Međutim, nije imao sreće. Jedna od dasaka, verovatno ne dobro pričvršćena, ispuštala je zvuk, koji je neverovatno podsećao na uzdah.

Čovek u sobi, koji je upravo hodao od prozora prema vratima, čuo je taj zvuk. Zastao je, tako da se koraci neko vreme nisu čuli. Onda je odlučno i energično krenuo prema vratima. Čulo se škljocanje kvače, a onda se vrata otvoriše. Čovek zakorači jedan korak napred. Vajat je video da u ruci drži revolver. Zatim je zakoračio još pola koraka napred. Da se sada okrenuo desno, prema stepenicama, morao bi da vidi nezvanog posetilaca.

Vajat je stajao samo tri jarde od

vrata. Samo tri sekunde kasnije čovek je zakoračio još pola koraka napred i okrenuo glavu na desno.

Ajk Klanton!

Bio je to doista on. Ova činjenica je ostavila tako snažan utisak na maršala, da ništa nije preduzeo, iako je bio u prednosti — ni iznenađen, ni uplašen.

U očima vođe bande ogledalo se bezgranično iznenađenje. Najzad, posle dugog ćutanja, koje je obojici izgledalo kao večnost, usne mu se pokrenuše:

— Vajat!

Pogled mu skrete prema ogromnom revolveru, koji je Vajat držao u levoj ruci.

— Da, Ajk, to sam ja.

Tupo i beživotno, razbojnik se ukopao u mestu i piljio u čoveka iz Misurija. Zatim je iznenađa počeo da odmahuje glavom, oborio revolver, opipao lice i ponovo odmahivao glavom.

Jedan neodređeni zvuk izašao mu je iz usta.

Vajat je ostao da stoji, držeći uperen revolver u ruci. Vođa bande se tiho nakašljao, još jednom je odmahnuo glavom, a onda počeo da se smeje. Prvo tiho i piskavo, a zatim sve glasnije i nezadrživije, sve dok se nije pretvorio u grmljavinu smeha, koja je ispunila kuću i potresala je. Lagano se okrenuo i ušao u sobu. Vajat je pohitao za njim i zatvorio vrata iznutra.

Ajk Klanton stavi kolt na sto i pruži se u naslonjaču, smejući se i dalje, nezadrživo, grohotom.

Čulo se otvaranje vrata i užurbani koraci u hodniku. Neko zakucka na vrata. Čovek iz Misurija sta-

jaio je uz bočni zid, držeći dalje kolt u ruci.

— Mister Klanton! Mister Klanton! — čuo se jedan muški glas kroz vrata. — Mister Klanton, odgovorite šta se dogodilo? Da nije možda...?

Neočekivano, kao što je i počeo, prestupnik prestade da se smeje. Ustao je iz naslonjače i pošao prema vratima. Cev Vajatovog kolta ga je sledila.

Ajk Klanton ga samo pogleda, a onda podiže rezu i otvori vrata. Samo je odškrinuo vrata i pogledao napolje.

— Mister Klanton — čuo se žustri glas spolja. — Šta se dogodilo?

Protekle su dve, tri, četiri beskrajsne sekunde. Tek tada vođa odgovori:

— Ništa, mister Flistard, baš ništa.

Zatim zatvori vrata i navuče rezu. Vratio se do stola i ponovo se sručio u naslonjaču. Vajat ga je ispitivački posmatrao.

— Vi još uvek imate veoma dobre nerve, Ajk.

Razbojnik podiže glavu.

— To samo tako izgleda.

— Pošavši prema vratima, a naročito otvorivši ih, vi ste svoj život stavili na kocku, Ajk.

Vođa nekad najozloglašeniije bande odmahnu glavom.

— Ne, ja ne mislim tako.

— Zašto to?

— Vajat Erp je stajao iza mene. Zar biste mogli pomisliti da bi maršal Erp pucao nekom u leđa?

Oči čoveka iz Misurija sevrnuše. Nikad nije potcenjivao ovog čoveka. Njegovo dosadašnje mišljenje o

vođi bande iz pokrajine Čejen, sada je samo potvrđeno. Bio je to jedinstven čovek, ludio hladan. Umeo je da gospodari sobom. Osim toga, posedovao je ognoman smisao za organizaciju i izuzetan dar da vodi ljude. Svemu tome trebalo je još dodati nesvakidašnju inteligenciju. Ajkovo držanje za vreme krvavog okršaja u O. K. koralu nije moglo da zavede maršala. Prosto, bio je paralizovan porazom svojih drugova i smrću svog najmlađeg brata. Naročito ga je pogodilo ovo poslednje. Ma koliko je bio strog i nepopustljiv, čak i neprijatan prema Bilu, veoma ga je voleo i u njemu gledao svog naslednika. Samo, hteo je da sačeka trenutak da ga uključi u bandu, jer je Bil bio mlad i neobuzdan. Što se tiče srednjeg brata Fina, njega je Ajk odavno otpisao kao kukavicu, slabića, podmuklog čoveka i iznad svega nepopravnog pijanca.

Vajat je i sam pretrpelo isti udarac i osećao isti bol. I on je nedavno video svog brata ljubimca, kako leži ustreljen pred njegovim nogama.

Grubi, divlji Isak Klanton dugo je ostao povučen posle O. K. korala. Trebalo mu je prilično vremena da se vrati starom životu. Iako je Vajat osećao već dugi niz godina Ajkovo smrtno neprijateljstvo, ma kako to besmisleno zvučalo, osećao je prema ovom čoveku izvesnu simpatiju, naročito otkako je poginuo mali Bil.

Morao je sebi, po me zna se koji put, da prizna da se Ajku Klantonu ne bi tek tako divili, niti bi mogao da ima toliku moć i uticaj bez

razloga. Postojala je još jedna činjenica, koja je svemu tome išla u prilog. Građani su nekadašnje članove njegove bande uporno zvali Klantonovima. Ime njihovog nekadašnjeg vođe bilo je suviše veliko i duboko se urezalo ljudima u svest.

I evo, sada je ponovo bio ovde, u osnovi kao da se ništa nije promenilo. Još uvek je bio gord, nepomirljiv, samosvestan kao nekada i posmatrao čoveka iz Misurija. Ispred njega na stolu, na dohvat ruke, ležao je revolver, isto oružje koje je imao u O. K. koraku, i dole, u malom meksičkom gradu Flaminias, gde je ustrekio Vajatovog najdražeg, divnog ždrepcu.

Pun mirat je u sobi vladao tajac. Onda je „kralj Arizone“, kako je sebe jednom razmetljivo nazvao, rekao grubim glasom:

— Šta vi tražite ovde?

Vajat mu priđe bliže.

— Isto pitanje sam hteo ja vama da postavim, Ajk Klanton.

Razbojnik izvadi cigaru iz džepa, stavi je među zube i kresnu šibicu o ivicu stola.

— Šta ovde tražim? Zar bi se to vas ticalo?

— Ja mislim da, Ajk. Ja sam šerif u ovom gradu, a od pre izvesnog vremena se vaši prijatelji muvaju unaokolo.

— Moji prijatelji?

Ajk Klanton podiže glavu i pogleda maršala pravo u oči.

— Ja nemam prijatelja, Erp.

— Šta onda tražite ovde?

— Smatram da vas o tome ne moram obavestavati, ali ću ipak to da učinim: tražim svoga brata.

— Fina? — upita Vajat iznenađen razbojnikovom odgovorom.

— Aha.

Maršal vrati revolver u opasač.

— U tom slučaju mogu da vam pomognem: vaš brat je na ranču.

— Otkuda vi to znate?

— Jedan moj prijatelj ga je još juče tamo video.

— To nije istina. Prekjuče sam u Tombstonu saznao da je ovde, u Taksonu.

— Jeste li ga našli?

— I na to pitanje bih mogao da vam uskratim odgovor. Međutim, neću nikakve nepotrebne zađevice sa čuvarima zakona. Dakle, nisam ga našao.

— Ali su ga zato vaši stari prijatelji našli.

— Ja sam vam već rekao, maršale, da nemam prijatelje. Ako mislite na Flistandove, oni mi nisu prijatelji, nego rođaci moje majke.

— Šta? — ote se Vajatu. To je prvi put čuo. Ugledna braća Flistand, koja su u celoj Arizoni imali banke, bili su u srodstvu sa Klantonovima.

— Majka braće Flistand je jedna od sestara moje majke.

— Vi ste vašu naklonost prema rođaćkim odnosima prilično kasno otkrili, a što je posebno značajno, u krunje neprikladnom trenutku.

— Šta to treba da znači?

— Nemojte se truditi da me obmanjujete, Ajk. Nećete to uspeti. Ceo Takson čeka poštansku kočiju koja prevozi zlato gore na sever. Morali biste biti gluvi na oba uha i uz to verovatno jedini, koji niste čuli. Džoni Bent je bio ovde sa svojim momcima...

— O tome ništa nisam čuo — prekide ga vođa bande. — To me ne zanima. Ne zanima me ni transport zlata. Možda ćete se smejati maršale, ali me nikada nije interesovalo tako nešto u gradu gde vi nosite zvezdu. Najverovatnije ni ovde niste sami...

— Ne, jer u protivnom bi Sirli Bil i njegovi drugovi do sada već pronašli moja leđa, kao što su, uostalom, pronašli Morganova — rekao je maršal sa gorčinom u glasu.

— Ja sa Morganovom smrću nemam ništa — reče Klanton, izvadivši cigaru iz usta.

— To nisam ni tvrdio.

— Šta onda zapravo hoćete od mene — navaljivao je Klanton.

Vajat ga pogleda užarenih očiju. Glas mu je, međutim, bio miran:

— Više od dva tuceta ozloglašanih razbojnika je ovde čekalo transport. Benta i njegove momke sam oterao posle žestoke pucnjave. I ostali su odjahali. Samo vaši ljudi nisu...

— To nisu moji ljudi, maršale!

— U pitanju su Sirli Bil, Indijan Čarli, Pit Spens, Hank Sviling, Bil Klejborn i Flanagan, Ferguson i Poni Dil. Sve te ljude vi ne poznajete, zar ne?

— Poznavao sam ih.

Ajk Klanton vrati revolver u opasač i lupi stisnutom pesnicom o sto.

— Morate me ostaviti na miru, Vajat! Ja ne tražim ništa više osim svog mira.

— Kada ćete napustiti grad?

— Kada mi bude odgovaralo.

— Tako znači. E, onda ću vam nešto reći, Ajk Klanton: nećete napustiti grad onda kada vam bude

odgovaralo. I to zbog toga, jer predstavljate opasnost za Takson. Čak i da ja poverujem u ono što ste mi rekli, Takson neće poverovati. Pre svega neće poverovati vaši nekadašnji prijatelji. U Husramovoj kući sam našao Henka Svilingaijoš dvojicu lupeža iz vaše stare garde. Husram je i sam njihov čovek. Sirli Bil je ustrelio jednog starog čoveka nasred ulice, zbog toga što je meni i mom pomoćniku hteo nešto važno da saopšti. U Taksonu su do sada pokrali veliki broj ljudi. Napadali, pretili, tukli. Razbili su prozor na mojoj kancelariji. Svuda se šunjaju kao pacovi, a kada ih pojurite, nestaju kao da ih je zemlja progutala. Imaju u gradu mnogo pomoćnika, pomoćnika kakav je trgovac Husram. A onda ste se iznenada pojavili, vi, poznati, ozloglašeni, opasni nekadašnji gazda. Šta vi mislite kako ja na to gledam, Ajk Klanton?

— Potpuno mi je svejedno kako vi na to gledate.

— Tako sam i mislio, ali vi se ljuto varate, ako uobražavate...

— Slušajte, Vajat! Vi sedite u pogrešnom sedlu. Ja sa ljudima nemam ništa. Do sada ni sa jednim nisam govorio, niti sam bilo koga od njih video.

— A zašto ste onda ovde? Samo zbog Fina? To je čista besmislica. Vi niste tek danas stigli i u međuvremenu ste mogli da saznate da vaš brat nije ovde. Ne, Ajk. Ja ću vam reći zašto ste ovde: vaši ljudi su vas pozvali! Oni su pozvali svog nekadašnjeg vođu jer su sami obezglavljeni. Muvaju se unaokolo kao pacovi i ništa im ne uspeva, jer im

je stari gazda neophodan. A on stiže baš u trenutku kada i transport sa zlatom.

— Besmislica! Čista besmislica! — zagrmje razbojnik.

— Nije besmislica, Ajk.

— Jeste! — ponovi još jednom odlučno Klanton i uputi se prema prozoru. Čuo je iza sebe jedno metalno „klik“ i zastao kao ukopan.

— Ni koraka dalje — naredi Vajat. — Okrenite se i smesta dodite do stola.

Klanton poslušao naređenje, priđe stolu i ostade da stoji.

— Šta vi, u stvari, hoćete?

Vajat vrati revolver u futrolu.

— Napustićete grad, Ajk.

— Ne, neću to učiniti i vi me na to ne možete prisiliti.

— U zabludi ste. Mogu. I to zbog toga što predstavljate opasnost za grad.

— Za grad ili za vas? — upitao je razbojnik vrebajući.

Na to čovek iz Misurija prekrsti ruke na grudima i pogleda razbojnika pravo u oči.

— Ponovo ste se preračunali, Ajk Klanton. Ja se vas ne bojim, kao što se nisam bojao ni u Ulici Alen u Tombstonu, ni u Flaminiasu, niti u Hejdriku, ni bilo gde, gde smo se do sada sretali.

„Kralj Arizone“ promrsi:

— Zaboravili ste jedno važno mesto, maršale: O. K. koral.

Vajat sleže ramenima.

— Mislio sam da bi vama bilo prijatnije da to ime ne pominjem.

Preplanulo tvrdo lice vođe bande lako preblede.

— Da, u pravu ste — rekao je žustro. — Daleko mi je lakše kada

ne čujem to ime. Ne zbog mene, nego zbog njega, Bila...

Ponovo je klonuo u naslonjaču i zario lice u šake.

— Da, ja sam ga voleo. Više od svoje majke, više od bilo kog na ovom svetu. Bio je drugačiji od mene i moj način života mu nije odgovarao. Manje čak nego Finu. I baš on, on... — Stegao je pesnice tako čvrsto da su mu zglobovi po-beleli i lupio svom žestinom o sto. — I baš on je morao da umre pod tvojim mecima.

Vajat je u jednom skoku bio kraj njega. Dokopao ga je za grudi i podigao iz stolice, posmatrajući ga užarenim pogledom.

— To nisu bili moji meci, Ajk, nego su bili tvoji meci. Svaki pojedini metak došao je od tebe. Ti si hteo taj obračun, samo ti. Ti si bio onaj, koji je počeo obračun. Nisi imao mira dok do toga nije došlo. Bilo bi dobro kada to nikada u životu ne bi zaboravio.

Rekavši to, Vajat ga pusti. Krupni, mišićavi razbojnik stajao je mirno i piljio u čoveka iz Misurija.

— Na to mislim dan i noć. Ni na šta drugo. A ti, ti baš nisi pravi čovek, koji bi trebalo da mi to još jednom kaže! — Onda je spustio glas i dodao. — Mislim da Bilija...

— Misli još na dvojicu Mek Loverija, koji sada zbog tebe leže pod zemljom.

— Zbog mene? — upita Ajk staklasta pogleda.

— Zbog tvoje vlastoljubivosti.

Ajk Klanton ponovo klonu u naslonjaču, a Vajat ostade da stoji ispred njega.

— A sada si opet ovde, da osta-

tak svoje bande ponovo gurneš u vatru. Ostatak stare garde i priraš-taj, koji su tvoji sledbenici u me-đuvremenu uspeli da zaviruju.

Ajk podiže glavu i značajno po-gleda maršala.

— Varate se, Vajat Erp. U za-bludi ste. Vi ste bili moj najveći protivnik, moj natverdokorniji i najljući neprijatelj. Vas i Doka Ho-lideja mrzeo sam kao kugu, a mrzim vas i sada. Ipak, u za-bludi ste ako mislite da sam ovamo do-šao da nastavim stari posao.

— Ali, vaši ljudi veruju u to. Oni se čak zaklinju. Možete odmah poći sa mnom, samo da čujete Hus-ramovu ženu.

Ajk tako snažno lupi šakom o sto da je skupocena lampa porodice Flistard počela opasno da poigrava.

— Tražim svog brata, ništa više.

Vajat pođe prema vratima.

— Ol rajt, Ajk. Tražite ga. Ja sam vam već rekao gde se nala-zi... Ipak, ostavljam vam vremena još do sutra ujutru u pet. Ako vas onda zateknem ovde, uhapsiću vas.

Na to „kralj Arizone” prsnu u smeh.

— Ol rajt, maršale! Smatramo to za dogovor.

Vajat priđe vratima i otvori ih.

Ispred njega u hodniku stajala su dva čoveka, lica izobličenog od straha. Ajk pođe za Vajatom u hodnik, držeći lampu u ruci.

— Da, momci, to je on, zaista. Ni-je nikakva utvara.

Braća Flistard su razrogačila oči i posmatrala maršala kao da je došao sa onog sveta.

— Vajat Erp! — uzviknu Frenk, stariji brat.

— Da, on lično.

— Kod vas — promuća Harold.

— Da — smeškao se Ajk Klan-tan. — Mi smo stari znanci. Pre-ma tome, nema ničeg čudnog u to-me da se ponekad uzajamno pose-ćujemo.

— Ali, odakle je šerif znao? — mucao je Frenk.

— Kapija je bila zaključana — dodade Harold samrtnički bleđ.

Ajk ponovo prsnu u smeh.

— To ništa ne znači, momci. Ko-načno, on je Vajat Erp. Ja sam ga, verovali ili ne, do sada viđao kako savlađuje i mnogo gore prepreke.

Rekavši to, zalupio je vrata svo-je sobe.

Sada su tri čoveka stajala u mračnom hodniku. Frenk Flistard skide sa zida lampu i pripali je drhtavim rukama.

— Ja ću vas odvesti dole, šerife — rekao je nesigurnim glasom.

Mlađi od braće gurnu jedna vra-ta, koja su se upravo odškrinula.

— Ostanu u krevetu, Pegi, nije ništa. — A zatim povika glasno kroz kuću. Svi ostanite u postelja-ma. Nije ništa, šerif je ovde i...

Vajat ga naglo povuče.

— Dobro ste to izveli, mister Flistard. Sada to svi znaju. Ajk Klantonovi se ljudi mogu prema to-me ravnati. Doista ste postupili kao pravi prijatelj.

— On nije naš prijatelj.

— Ali ste zato vi njegovi.

— Ne, on naše prijateljstvo ne bi prihvatio. On je naš rođak. Pravo je čudo da se ovde pojavio.

— Pravo čudo? No, u to ne bih mogao da poverujem — uzvрати Vajat.

— Ajk ima novca ovde i to preko majke, jer je ova banka pripadala našem dedi po ženskoj liniji, a Ajkova majka je bila drugo dete po starosti. Međutim, nikada nije htela odavde ni jedan jedini cent. Razbolela se posle Bilijeve smrti i u februaru umrla. Ajk ima ovde novac, šerife, kao što sam vam već rekao. A i kuću, nju mu je ostavio deda.

Vajat Erp, koji je već pošao niz stepenice, zastade i pogleda braću Flistard. Obojica su bila bleđa i drhtala od straha. Ovo što je maršal sada čuo, bilo je više nego zanimljivo. Pre svega, značilo je da je nemoguće proterati Ajka Klantona iz grada. Posedovao je ovde veliko imanje i veliku kuću, a i imao značajan udeo u banci. Takvog čoveka je bilo nemoguće prognati iz Taksone.

Harold gurnu ključ u bravu.

— Zaključana su još uvek...

Vajat potvrdi.

— Ali, kako ste ušli unutra?

— Na žalost, morao sam malo obilaznijim putem. Pozadi, kroz mali prozor.

— Pozadi? Pa tamo nigde nema prozora?

Stariji brat se umeša.

— Prokletstvo, ne mislite li valjda na visoki otvor prema susedovom imanju?

— Baš taj.

— Ali, on je tako visok da se ni rukom ne može dosegnuti do njega.

Vajat otvori vrata.

— Može, džentlmeni. I još nešto: izvucite onog činovnika stražara iz prostorije sa štamparskim mašinama.

Harold uzmaknu unazad, uzviknuvši od iznenađenja. Njegov brat Frenk zatvori vrata za čovekom iz Misurija.

Kao da je iz zemlje iznikao, pojavio se Dok Holidej.

— Vajat?

— Da.

— Sve jasno?

— Da.

Maršal ga podrobno obavesti o svemu. Holidej je ćutke saslušao, a onda rekao, nabraivši čelo:

— Baš glupa situacija! Ako je zaista tako, ne možete ga proterati iz grada.

— Ni trenutka ne sumnjam da nije tako — uzvratil maršal.

— Zašto nije nikada o tome govorio? Zašto nikada nije uzeo ni dolar od svog novca?

— Bio je suviše ponosan za tako nešto.

Holidej klimnu glavom.

— To baš liči na tog razbojnika. Radije napada poštanske kočije sa svojom bandom i muči se sa ukradenom, smrdljivom stokom oko granice, nego da dođe ovamo i uzme šta mu pripada.

To što je maršal ove noći saznao, bilo je sve samo ne ohrabrujuće.

Vođa bande, Ajk Klanton, dakle, posedovao je pravo pravcato utvrđenje u gradu. Utvrđenje, iz koga ga niko nije mogao isterati.

Holidej nastavi dalje prema stani, a maršal se izgubi u dvorištu Husramove kuće.

Luk Šort mu pođe u susret.

— Znaite, maršale, ja još uvek nisam za vas što i Dok Holidej, a ovo dokoličenje me ubija. Zar ne-

mate neki zadatak za mene, koji bi bio mali, mislim, življi?

— Imam, Luk.

Vajat je nekoliko minuta razgovarao sa njim, a onda Luk ode, smeškajući se.

U pošti je gorela samo još jedna mala lampa, kada je divovski Teksašanin otvorio vrata.

Beri Mek Faden uplašeno podiže pogled sa starih novina, kada je čuo šum.

— Hej, šta je sad ovo? Pošta je već nekoliko sati zatvorena!

Podigao je lampu i osvetlio Teksašaninovu krupnu priliku.

— Luk Šort? Šta tražite ovde?

Teksašanin opkorači stolicu i smesti se u nju kao u sedlo, a onda reče:

— Prilično sveža noć. Video sam da ovde gori još svetlo, pa pomislih da bi ovde mogao da se ugrejem.

— Sveže? — upita poštari podzrivo. — Gde je to sveže?

— Ovde u Taksonu. U svakom slučaju, meni je sveže. Ja sam iz južnog Teksasa. Tamo je kud i kako. toplije.

— Može biti.

Poštari spusti lampu na sto i sede.

— Ja ovde zamenjujem Džordža Hamiltona.

— Neka vrsta noćne službe, zar ne?

— Aha — promrsi čovek, očigledno ne naročito oduševljen dolaskom kasnog posetioća, i ponovo

se zagleda u svoje novine. Više nisu razgovarali. Proteklo je pola sata. Teksašanin je već bio spreman da pomisli, da je bežeći od kiše, uleteo u pljusak. Prokletstvo! Ovde je bio još više sputan i bilo mu je dosadnije nego kod Husrama.

U to zakuca telegraf, u to vreme pomodni instrument, koji je nedavno uveden u veliki zapadni grad Takson. Preko tog čarobnog instrumenta stizale su vesti sa svih strana, a da se ni jedan jahač nije morao da vine u sedlo.

Čim je aparat počeo da kuca, Mek Faden se odmah trgao, ostavio novine i ustremio se na Morzeov aparat.

Vest, koja je bila javljena, nije beležio, kao što je to bilo uobičajeno u novim poštama. Gotovo pohlepna pogleda sedeo je i upijao u sebe ono što mu je neko iz daljine javljao. Onda iznenada aparat prestade da kuca. Mek Faden je zbunjeno gledao u aparat, nekoliko puta uzastopce dodirnuo taster, a onda ga ljutito odgurnuo u stranu.

Teksašanin je sedeo čutke, bezizrazna lica.

Pomoćnik poštara ga pogleda.

— Besmislica! Oni u Preskottu trabunjaju nešto o Feniksu.

Teksašanin reče.

— Ako sam razumeo, hoćete da kažete da ta vest uopšte nije bila za Takson.

— Tačno.

Mek Faden ponovo uze u ruke svoje stare novine.

Luk Šort ustade i pođe prema vratima, kao, uz put, govoreći:

— Luckasta stvar, taj Morzeov aparat.

Hitrim koracima grabio je prema Husramovoj kući. U dvorištu je zatekao Džonsona i Mek Mastera.

— Da li je maršal u kući?

— Ne.

— Hej, imam važnu vest za njega.

— On je kod Klementine Blej.

— Šta? — omače se gorostas:

— Baš tamo?

— Šta to znači? — upita pomoćnik maršala. — Šta se dešava sa tim malim pansionom?

Ništa ne odgovorivši, Teksašanin pohita napolje.

Deset minuta kasnije stajao je ispred niske, dugačke zgrade, koja je neodoljivo podsećala na pansion Neli Kešmen u Tombstonu.

Luk obide zgradu, gurnu dvorišna vrata i pođe u dvorište. U to se iznenada, kao da je iz zemlje iznikla, pred njim stvori senka.

Luk Šort munjevito i pribrano skoči u stranu i istovremeno zamahnu sa levog bedra. Protivnika, koji se upravo ustremio na njega, udario je punom snagom u stomak.

Bio je to udarac, koji niko ne bi mogao da podnese. Napadač je bezglasno klonuo na kolena. On, međutim, nije bio sam. Odmah, iza bunara, koji se nalazio na sredini dvorišta, iskočio je još jedan čovek, a trenutak kasnije nova dvojica.

Luk Šort se naglo okrete. Uspeo je prvog napadača, koji se pojavio iza bunara, užasnim bekhen-dom da obori s nogu. Sada mu sledeći priđe s leđa, a poslednji s boka.

— Hej, pa to je čitav odbor za doček! — uzviknu Teksašanin. — U redu, momci, kako hoćete!

Jednog od napadača, koji je naleteo s boka, pogodio je desnicom u vrh brade. Čovek se pruči na zemlju. Ležao je nepomično kao mrtav. Međutim, poslednji mu je visio na vratu. Luk je nekako uspeo da ga uhvati za desnu ruku, u kojoj je blještao „bovi” nož. U to se otvoriše vrata na pansionu.

Vajat Erp!

— Luk! — Čovek iz Misurija je poznao glas svoga prijatelja.

— Da, Vajat, to sam ja. Dolazim odmah. Samo da se rukujem sa ovim poslednjim.

Dok je maršal hitao prema Teksašaninu, ovaj zavrte protivnikov zglavak, a onda ga odbaci u stranu, kao da je cepanica. Napadač nožem tresnu o ogradu bunara. Sva četvorica su ležala na zemlji. Vajat ih odmah razoruža, a onda su ih zajedno uneli u kuću. Teksašanin popravi maramu oko vrata i svoj beli stetson, pa upita:

— Poznajete li nekog od njih?

Vajat odmahnu glavom.

— Ne, nijednog.

Razbojnici su, prema tome, imali pomoćnike koje ni maršal nije poznavao. Uspelo im je da pridobiju toliko ljudi, da im očigledno nije predstavljalo nikakav problem da četvoricu postave u zasedu.

Tajni vođa Klantonovih služio se već svim sredstvima.

Da li je moguće da Ajk Klanton doista sa svim tim nema ništa?

Lepa, mlada vlasnica pansiona Klementina Blej, koja je u istoriju Zapada ušla kao „lepa Klementina”, kršila je ruke.

— Za ime neba, šerife šta sve to znači?

— Ništa naročito, gospodo — umirivao je čovek iz Misurija. On-
da je ponovio pitanje, koje je do
sada već tri puta postavio: — Kod
vas se niko od članova bande nije
smestio?

Žena energično odmahnu glavom.

Iza nje su se odškrinula kuhinjska vrata.

U tri skoka maršal se našao do
vrata i naglo ih otvorio. Ugledao
je staru, debelu crnkinju.

— Vрати se u krevet, Sara — na-
redi joj gospodarica.

— Dobro, gospodo.

Crnkinja se uputi uz stepenice,
vukući noge.

Kad je zamakla pored odmorišta,
Teksašanin zađe Klementini za le-
đa i stavi joj ruku na usta.

— Hoćete li vi da pođete za ovom
crnom curom, maršale, ili da ja
krenem? Gore u kući je Sirli Bil.

Vlasnica pansiona smrtno poble-
de. Izgledalo je kao da će se one-
svestiti.

Vajat izvuče svoj veliki bantlajn
specijal iz futrole.

— Vi ste lagali, gospođice Blej.
Znao sam da ste lagali.

Teksašanin pogleda Vajata upit-
no.

— Da je vežem?

— Ne, poći će sa nama.

Mlada lepotica je stajala između
dvojice prijatelja i drhtala celim
telom.

— On me je na to prisilio. Rekao
mi je da će mi zapaliti kuću, ako
ga odam. Pretio mi je.

Vajat klimnu glavom.

— Tako nešto sam i sumnjao. No,
uprkos svemu, trebalo je da imate
poverenja u mene, gospodo. I sami

znate s kakvim se teškoćama zakon
ovde bori. Ajk Klanton je u gra-
du i banda se sad više nego...

— Ajk Klanton! — uzviknu uzbu-
đena devojka. — Ne, u tom slučaju
smo svi izgubljeni. Tri godine sam
čekala na njegov povratak i...

Dok je Luk Šort na vrhovima pr-
stiju i sa izvučenim revolverom sle-
dio crnkinju, maršal zastade pored
vlasnice pansiona.

Šta sad ovo znači? Izgleda da su
ova lepotica i vođa bande Ajk Klan-
ton u nekakvoj vezi.

— Govorite, konačno!

Odmahnula je glavom.

Čovek iz Misurija je pokušao lu-
kavstvom.

— Ja znam da ga vi poznajete,
da ste vi sa njim...

Podigla je glavu. Oči su joj se-
vale.

— Šta hoćete vi, šerife? Sve je
to bilo tako davno. Bila sam ve-
rena za njega, kao što već i sami
znate. Ali, on je lupež i skitnica,
čovek, ikoga ni na jednom mestu
ne može da se drži. Ja sam mu to
već jednom rekla, onda, pre gotovo
tri godine. Glava joj ponovo klo-
nu na grudi. Sada, kada je ovaj
drugi došao, ovaj divljak, znala
sam da nije sve svršeno, da će sve
nevolje i jadi početi iz početka.

— Vaša sopstvena greška, gospo-
do. Ja sam u vašoj kući iznajmio
sobu, a i Dok Holidej takođe. Jed-
nom od nas dvojice je trebalo da
se poverite.

Lepotica lagano podiže glavu i
upita čuvara zakona šapatom:

— Odakle ste znali da se Sirli
Bil smestio kod mene u sobici u
potkrovlju?

Vajat nije odgovorio za trenu-
tak. Skinuo je šešir i oduvao sa
njega nevidljivu prašinu.

— Nisam uopšte znao, gospođo.
Samo sam slutio. Gde bi se taj čovek osećao najsigurnije? Blizu mene, da kažem, direktno iznad moje glave. Nisam znao, ali sam smatrao to mogućim, pa sam vas zbog toga i pitao.

— Ali, mister Šort je znao!

— Tako izgleda — izvlačio se maršal. — Tako, a sada hajdemo gore!

Crna kuvarica je ušla u malu sobu. Luk Šort je čekao, priljubljen uz bočni zid, iza velikog ormara.

Kuća je bila dvospratna i imala ravan krov.

Vajat Erp i Dok Holidej su iznajmili dve sobe, koje gledaju u dvorište, jednu do druge. Verovatno ih je spaslo to što do te večeri nijednom nisu koristili zakupljene sobe, nego su noćivali u šerifskoj kancelariji, gde su se osećali sigurnijim.

Vajat Erp je zastao na kraju stepeništa. Žena je išla dalje, prošla pored Teksašanina i prišla poslednjim vratima, kojima se hodnik završavao. Kućala je. Niko nije odgovarao. Ponovo je kućala.

— Heho, mister! To sam ja, Mis Blej.

Opet ništa.

— Moram nešto da vam kažem, mister.

I maršal je ušao u hodnik. Išao je uz levi zid. Kada je stigao u visinu ormara, Teksašanin mu namignu. Krenuli su zajedno napred, držeći se zida i stali kraj vrata.

Žena se vrti natrag. Na to Tek-

sašanin podskoči i svom snagom se baci na vrata. Bila su zaključana, ali nisu odolela. Vajat naglo povuče prijatelja nazad. Pucanj prozviđa hodnikom. Da maršal nije povukao mladu ženu u stranu, najverovatnije bi bila pogodena.

Zaklonjeni iza ormara, obasuli su sobu mećima. Međutim, ovog puta nisu dobili odgovor.

— Dole, brzo! — doviknu Vajat Teksašaninu.

Ovaj počeo da preskače po tri stepenika, ali je stigao prekasno. I Vajat, koji je stajao gore na prozoru, uspeo je još samo da čuje topot kopita.

— O svemu se pobrinuo! — doviknuo je odozdo Luk Šort. — Tačno ispod pomoćnog izlaza stajao mu je pripremljen konj. To se zove dobro isplaniran posao.

Kada se Vajat okrenuo, ugledao je ženu kako stoji nasred sobe. Uprkos mraku, koji je vladao u ovoj maloj sobi, njegovom oštrom oku nije izmaklo da se u ruci žene nalazi svetlucačav predmet.

Klementina Blej je držala derin-
ger.

— Ostanite gde ste, Vajat Erp! — rekla je grubim glasom.

Vajat je mirno odmeri.

— Ovde postaje sve zanimljivije: vi, dakle, pripadate razbojnicima.

— Ne, u to vam se kunem! Ali, ne pripadam ni vama. Jer vama mogu da zahvalim što će moja s mukom podignuta kuća postati zgariste. Progutaće je plamen.

— Ništa plamen neće progutati, gospođo, to vam obećavam.

Posmatrala ga je ukočeno.

— Kako mislite da održite to obe-

čanje, Vajate Erp? Grad je pun razbojnika. Pun ljudi, koji su uz Klantonove, a protiv vas.

— Veoma dobro ste obavješteni.

Pošao je prema njoj.

— Stojte! — naredi mu žena.

No maršal je išao dalje, bez straha, odlučnim korakom, prošao porred nje i izašao u hodnik.

— Sirdi Bil neće, imati prilike da podmetne vatru u vašu kuću, gospođo. I još nešto. Doku Holideju i meni sobe više neće biti potrebne. Platili smo za još tri dana unapred. Pošaljite ostatak novca sutra u šerifsku kancelariju.

Žena je slušala ove reči ne shvaćajući. Nije uspela da se pokrene, iako joj je bilo veoma lako da se sporazume sa ovim ljudima. Međutim, borba za život i opstanak u ovoj surovoj zemlji, u ovom vrelom gradu, učinili su je suviše nepoverljivom i tvrdom. Tako su ova dvojica napustila njen pansion. Dvojica neobičnih ljudi, čija će ime na nadživeti ne samo vreme, nego i stoleće u kome su živeli.

Klementina Blej se još tri puta sreća sa maršalom Erpom. Nijednom između njih dvoje nisu izgovorene lepe reči. Prekasno je shvatila da je postupila rđavo. Kada je hiljadu devetsto druge godine svečano otvorila veliki hotel u Santa Fe, pozvala je i čuvenog maršala.

Vajat je odbio.

Ponovo su se videli hiljadu devetsto sedme, u San Fe, kada je izbio veliki požar i hiljadu devetsto jedanaeste u Atlantik Siti.

Tri decenije, koje su prošle od njihovog prvog susreta u Taksonu,

učinile su od mladog, jakog Vajat Erpa zrelog, mudrog i još uvek načitog čoveka. Međutim, od lepe Klementine Blej postala je pohlepna, neprijatna stara žena, koja više nije imala smelosti da čoveka iz Misurija pogleda u oči. Možda je takvoj njenoj sudbini znatno doprineo i Ajk Klanton. Lepa žena ga je volela i uzalud čekala. Možda ga je i sama, nesvesna toga, čekala celog života. Čoveka — koji je odavno zaboravio.

Vajat napusti pansion. Klementina Blej je stajala na kapiji sve dok nije nestao u mraku. Iznenada sa strane priđe joj jedan čovek. Smrtno uplašena, pritisla je ruke na grudi.

— To sam ja, gospođo. Luk Šort. Hteo sam samo da vam kažem da se uopšte ne isplati stajati na onoj strani na kojoj se maršal ne nalazi. Doviđenja!

I on nestade u mraku.

Situacija u gradu bila je prilično zarumšena, a i opasna.

Ajk Klanton je bio tu i tvrdio da ni sa čim nema veze. Pa ipak, maršal je odlučio da motri na njega. Konačno, nije bilo isključeno da je govorio istinu i da je u Takson došao samo da bi potražio Fina. Jer, konačno, kada je Fin napustio Takson, Ajk je mogao biti već na putu. Isto tako, nije moralo biti isključeno da se nekadašnji vođa bande hteo još jednom da stavi na čelo svojih momaka, ovde u Taksonu. To što se držao po strani, mog-

li su njegovi ljudi da smatraju opravdanim i da čekaju šta će on učiniti.

Jedno je bilo izvesno: znali su svi da je u gradu, kao što je najzad i Vajat Erp saznao od žene trgovca.

Vajat se uputio u novi deo grada prema kući trgovca Husrama. Konačno, Sirkil Bil se tamo mogao osećati isto tako sigurnim, kao i u pansionu Klementine Blej. Niko još nije znao da je to skrovište otkriveno.

Izuzev Ajka. A na njega je motrio najbolji maršalov čovek: Dok Holidej.

Dok Holidej je još jedan put prošetao do stanice i rekao pomoćniku da i dalje motri na sve putnike, koji stižu i o sumnjivima odmah obavesti maršala. Posle toga se ponovo vratio na svoje novo stražarsko mesto, koso preko puta Flistardove banke, gde se nalazila Nortonova konjušnica.

Holidej je malog, mršavog čoveka probudio i objasnio mu razlog svoje noćne posete.

— Ajk... da, znam — omače se vlasniku konjušnice.

— Bogami divno, mister Norton. U tom slučaju ste sebi na vrat navukli kaznu. Konačno, ispred vrata vaše rođene kuće zalepljen je plakat, na kome šerif obaveštava da će poseti svako ko bude zatajio skrovište Klantonovih.

— Visiti! — promuća mršavi čovek. — Zar to tamo piše?

— Ne? — reče Holidej, tobož iznenađeno. — Ništa za to. Naknadno će se dopisati. Na kraju, sasvim

je jasno da za takvu stvar ne može biti drugačije kazne.

Norton uzmače. Kockar zatvori vrata za sobom i promrsi.

— Hajde, obezbedite mi jedno zgodno mesto, napred, pokraj prozora. Moram da motrim na osinjak.

— Da, da, odmah.

Vlasnik konjušnice pohita koliko su ga noge nosile. Kada se Holidej smestio pored prozora iza zaves, seo je i on pored njega. Holidej vide da u ruci drži stari Kentaki pušku.

— Šta hoćete s time?

— Da ga ustrelim.

— Koga?

— Ajka.

Holidej se tiho nasmeja, a mršavi čovek ljutito zabaci glavu.

— Mister Holidej, tačno je. Ja sam ga video.

— I pročitali ste plakat — dodade kockar.

— Da, tačno, pročitao sam plakat. Ali, ja nisam ni Vajat Erp, ni Dok Holidej, niti čovek, koji bi mogao da se suprotstavi Ajku Klantonu.

— Nije ni trebalo da mu se suprotstavljate. Takvu ludost od vas niko nije ni tražio. Trebalo je samo šerifa da obavestite gde se nalazi razbojnikovo sklonište.

— I time sigurno sebi potpišem smrtnu presudu, Dok — tvrdio je stari nervozno trepući.

— U tom slučaju biste bili heroj. U Taksonu biste svima ostali u svetloj uspomeni — reče kockar ironično.

Vlasnik konjušnice je ove reči shvatio krajnje ozbiljno.

— Ja ne želim da budem heroj, niti dajem dvé pare za to da građanima ovog prokletog grada ostanem u lepom sećanju. Hoću da živim, to je sve. Da proživim tih nekoliko godina, koliko mi je ostalo.

— Pošto ste sebi navukli na vrat tako tešku kaznu, ostalo vam je samo nekoliko dana, mister.

Stari Norton se gotovo brcnu na Holideja.

— Neka onda šerif obesi najbolje ceo grad. Da, da, u Taksonu teško da ima koga ko ne zna da se Ajk Klanton smestio u Flistard banci.

Kockar je ćutao. Stari uskoro prekide svoju nervoznu priču i zagleda se kroz prozor. U zgradi banke je sve bilo mirno.

Stari je odavno spavao, držeći kentaki pušku u naručju, a kockar je još uvek napregnuto posmatrao suprotnu stranu ulice.

☆

Kasno u noć krenuo je Luk Šort da obavi drugi zadatak, koji je dobio od maršala. Prebacio se preko sporednog ulaza u zatvor, izvukao iz njega Poni Dila i Džoni Ringa, vezao ih, stavio im krpe u usta i povez na oči. Zatim ih je odveo u Husramovo dvorište. Mek Master smesti ovu dvojicu kraj ostalih zarobljenika.

Luk Šort je još jednom pošao u zatvor da prebaci drugu grupu. Uskoro je zatvor uz šerifsku kancelariju bio potpuno prazan.

Nešto posle ponoći gradom je odjeknula snažna eksplozija. Izgledalo je kao da sam vazduh drhti.

Vajat Erp i Luk Šort se u trenutku stvoriše u dvorištu, a zatim istrčaše na ulicu.

Dole, otprilike gde se nalazila šerifska kancelarija, dizali su se sivobeli oblaci preko krovova. Teksašanin je hteo da otrči tamo, ali ga Vajat zaustavi.

— Stojte. Ostanite ovde, Luk. Podigli su kancelariju u vazduh. Nije sigurno da se nisu zavukli negde u zaklon, kako bi pucali na zečeve, koje je mimoišla smrt u eksploziji.

— Pakao! Šta bi bilo da smo bili tamo! — procedi Šort kroz zube.

— Ali, mi nismo bili tamo.

Luk Šort okrete glavu i ispitivački odmeri maršala.

— Prokletstvo, vi imate šesto čulo za takve stvari! Znam to već odavno. Da nije bilo vas, sada bi nas ti prokleti lupeži oterali čak gore u nebo, sa koga bismo mogli da siđemo jedino u obliku pečenice!

U to se Holidej pojavi iza njega.

— Kancelarija? — rekao je samo.

Vajat potvrdi.

— Da li je neko bio u zatvoru?

— Ne.

— U redu. Idem ponovo na stanicu.

Otišao je dalje svom sigurnim, glatkim hodom. Teksašanin je gledao za njim.

— Prokletstvo! Ala taj ima nerve! Neodoljivo me podseća na ogromnog, snažnog mačka, koji satima sedi nepomično ispred mišje rupe.

— To su pre pacovi, nego miševi, Luk.

Kancelarija se srećom nije zapalila, a i oblak prašine se ubrzo elegnuo.

Niko živi nije izlazio na ulicu. Uprkos tome Vajat Erp je bio ubeđen da u ovom trenutku nije bilo čoveka, koji nije virio iza zaves.

— Da skočnem još jednom do pošte? — upita Teksašanin.

Vajat potvrdi.

— Upravo sam to hteo da vas zamolim. Nadaćimo se da nećete morati suviše dugo da sedite ispred miše rupe...

Poštari je još uvek sedeo za stolom. Hrkao je, glave naslonjene na stare novine. Teksašanin je sasvim tiho preskočio vrata i preskočio ogradu. Pozadi, gotovo sasvim u tami, nalazila se velika sofa. Luk Šort se oprezno spusti na nju. Bio je gotovo zaspao, kada se iznenada začulo ravnomerno otkucavanje telegrafa.

Poštari nije slutio da se još neko nalazi u prostoriji, pa je tiho ponavljao tekst, koji mu je iz daljine upućen: „Biću još pre svanuća sa momcima u Taksonu, Brik“.

Brik? Teksašanin nabra čelo. Šta sad to treba da znači? Zar su Klantonovi tražili pomoć od revolveraša Džimi Brika?

Prosto neverovatno!

Brzi Brik, jednoruki revolveraš iz Preskota. Čovek, koji se sa čuvenim šerifom Garetom upustio u dvoboj revolverima na glavnoj ulici Flegstada. U tom dvoboju su se uzajamno pogodili, obojica pali na kolena i dalje pucali. Garet je bio pogođen sa tri metka, jednim u desno bedro, a sa dva u levo rame. Za uzvrat, Garet je Brika pogodio

u levi leđat i smrskao ga. A trećim u pluća.

Bila je to svađa, otvorena prepirka, pa zbog toga teško ranjeni Brik nije uhapšen. Odveden je u bolnicu, a tri dana kasnije mu je leva ruka odsečena.

Posle toga je revolveraš Džimi Brik postao još opasniji strelac. Sada mu je za posao ostala samo jedna ruka, ali je njome toliko vežbao, dok nije postigao munjevit brzinu i preciznost.

Baš od tog vremena se sve češće čulo za Džima Brika. Nije bio umešan u čarke, nego u mnogo ozbiljnije stvari. Već više od pola godine se znalo da je kao stalnu pratnju vodio još trojicu svojih ljudi. Prema tome, jednoruki revolveraš iz Preskota postao je neka vrsta vođe bande. Da li su ga Klantonovi pozvali da ih sa svojim ljudima štiti? Ma koliko to u prvom trenutku zvučalo besmisleno, nije bilo isključeno.

Kome li je telegram bio upućen? Na žalost, poštari nije pomenuo nikakvo ime.

Vajat Erp nije tek tako, bez određenog razloga, poslao Teksašanina u poštu. Luk Šort je, naime, u Dalasu, od jednog željezničara naučio Morzeovu azbuku. Maršal je odavno znao da razbojnici imaju svuda svoje veze i da vesti dobijaju spolja, bez glasnika. Osim toga, i šalju ih na isti način. Prema tome, u pitanje je mogla jedino da dođe pošta.

Najpogodniji čovek, koji bi mogao da ispita situaciju u pošti, u svakom slučaju bio je Šort. Njega ni nekodiko ljudi ne bi mogla da

savlada, a osim toga, veliko preimućstvo mu je bilo poznavanje Morzeove azbuke.

Luk Šort je sačekao da stari ponovo zadnema, pa je polako ustao sa sofe. Kada je već bio na vratima, poštar se trže.

— Prokletstvo! Šta sad opet hoćete ovde? Da vam nije opet hladno. Idite u šerifsku kancelariju, tamo je toplo.

— Nije više — uzvрати Teksašanin i ode.

☆

Čovek iz Misurija je bez reči saslušao Teksašaninov izveštaj.

— Džimi Erik! Nebesa, pa ja njega poznajem. Pre pola godine smo Dok Holidej i ja naleteli na njega u Preskotu. Tada je još bio sam, ako ne računamo Toni Endrjua, koji mu je pokrивao leđa.

— Endrju? I to ime sam već čuo. Da li je to jedan mladi, izuzetno opasni revolveraš?

— Bio je.

— Zar je mrtav?

Vajat potvrdi.

— Da ga niste možda vi...?

— Ne, ali je načinio grešku. Hteo je da mi puca u leđa u starom Letkin baru. Na svoju nesreću potcenio je Holideja. Dok ga je u ogleдалu primetio u poslednjem deliću sekunde i pucao.

Šort je trljao bradu.

— Taj Holidej je pravi fantom — strelac.

Kapija na Hustranovom dvorištu se tiho otvori.

Čovek, o kome su upravo govorili stupio je u dvorište.

— Dok! — uzviknu Teksašanin. Vajat pođe kockaru u susret i pogleda ga upitno. Holidej zapali cigaretu.

— Bili ste na stanici? Vas trojica...

— I — prekade ga Luk Šort nestrpljivo.

— Tarki Krik je mrtav.

Vajat proguta pljuvačku. Stegao je pesnice i procedio:

— Nisam čuo pucanj.

— Bilo je to u staničnoj zgradi. Iznenada su baruli sa dve strane u čekaonicu. Indijan Čarli je bacio nož prema meni. Ja sam naglo odskočio u stranu i povukao Tarkija za sobom. Međutim, momak nije shvatio i hteo je da se uspravi. Sečivo ga je smrtno pogodio. Džesi Albani i Šerman Kidni su bili tu.

— I?

— Albani je uspeo da se izvuče.

Vajat se bez reči okrete i uđe u kuću.

Luk Šort ga je pratio pogledom, a onda se okrenuo prema kockaru, dokopao ga za mišicu i upitao žustro.

— A Kidni, šta je s njim?

Teksašanin je nervozno trljao ruke.

— Mi doista nismo čuli ni jedan pucanj ovde.

— To i nije bilo moguće. Kidni-ja, koji je već bio blizu mene, udario sam drškom revolvera po glavi. On se zateturao i tako ga je drugi nož Indijan Čarlija pogodio u leđa. Kada sam zamahnuo koltom, da udarim meleza, iza njegovih leđa su se zatvorila vrata. Hitro sam se izvukao napolje da obi-

dem staničnu zgradu, ali su me dva željezničara nepotrebno zadržala.

— Nebesa! Prokleti psi! Tarkija, tog hrabrog momka je ubio onaj prokleti melez.

— Bio je to prepad. Da su željezničari bili u čekaonici, nijedan mi ne bi umakao. Ni Albani, ni melez — odgovorio je kockar suvo.

Vajat Erp, koji se već uhvatio za kvaku da uđe u kuću, zastade da sasluša Holidejev izveštaj do kraja.

— Šta je sa Tarkijem?

— Odneli su ga, a ja sam pošao ovamo.

Maršal je stajao oborene glave, razmišljajući.

— Moramo uprkos svemu da držimo stanicu. I ja ću poći tamo.

— Ne — reče Holidej odlučno.

— Vi morate, u svakom slučaju, da ostanete ovde, tu je prilično vruće. A meni pomoćnik nije potreban.

Luk Šort je hteo da pođe za kockarem, ali ga čovek iz Misurija zadržao.

— Možete mirno da ostanete, Luk. Pustite ga samog. On je sada najopasniji čovek u celom Taksonu. Ako biste hteli da ga savladate, trebalo bi vam bar deset ljudi. Voleo je Tarki Krika i njegova smrt je doklala ulje na vatru.

Dok Holidej je pošao natrag na stanicu.

Nije stigao do stanice. Zakoračio je samo dva koraka i izašao iz senke trema na otvoren prostor. Tada, sa zapadne strane, nedaleko od stanične zgrade, iz jednog dvorišta odjeknuše pucnji. Kockar se baci unazad i zakloni ispod trema.

Čekao je.

Luku Šortu bi se kosa podigla

na glavi da je mogao da vidi kako je kockar strpljivo i mirno čekao.

— Pogodili smo ga — javi se najzad jedan glas. A onda se na kapiji pojaviše dve senke.

— Ostanite ovde — začu se glas iz dvorišta, koji je Holidej veoma dobro poznao.

— Klejborn, prokleti pacovel! Izlazi napolje! Hodi na ulicu! Možeš da povedeš i svoje lupeže.

Tišina.

Dve senke se ponovo povukoše u dvorište.

Holidej izađe iz zaklona, uputi se preko ulice i otrča gotovo do same kapije.

— Treba da izađeš, Klejborn, inače ću te ja izvući.

Nije bilo odgovora. Holidej je napregnuto osluškivao. Gore, na početku ulice, čuli su se žurni koraci, koji su se približavali. Odmah je izvukao oba revolvera. Do ušiju mu je dopro dupli zvižduk, na koji je odmah odgovorio.

Vajat Erp je stigao!

Maršal se popeo na trem i stao odmah uz kockara.

— Šta se dešava?

— Tamo, unutra se skriva.

— Melez?

— Ne, Klejborn. Ima uz sebe još dva momka. Ovde su stajali i iščekivali me. Najverovatnije nisu mogli da izađu iz klopke. Sva vrata na stanici bila su zatvorena, tako da su jedino mogli ovuda, kroz ovo dvorište.

Začuo se Klejbornov hrapavi glas iz dvorišta.

— Dok, ja nisam pucao! Pustite me da izađem iz dvorišta!

— Izlazi!

— Nećete pucati...?

— Bedna kukavice! — zagrmje maršalov glas ulicom. — Izlazi na polje, inače ću ja doći po tebe.

Tišina.

Maršal polete prema kapiji, a Holidej uz njega. Vajat se svom snagom bacio na zaključana vrata, a Holidej uskočio u otvor, čim su popustila. Oba njegova revolvera bljuvala su usijano olovo u dvorište. Začuo se krik pogođenog čoveka. Holidej je stajao ukočeno. Vajat ga povuče za mišicu u zaklon iza vrata.

— Neka izađe taj pas!

Glas Bila Klejborna se ponovo začu, drhtav i isprekidan od straha.

— U redu, dolazim, maršale!

Prilazio je. Lagano, pogrbljen kao starac, glave uvučene u ramena i pogidnutih ruku.

Vajat ga dokopa, veza mu ruke na leđa i gurnu ispred sebe.

Privremeni zatvor u trgovčevoj štali dobio je priraštaj.

U međuvremenu iz dvorišta odjeknuše ponovo pucnji.

Kada se Vajat Erp vratio, kockar je stajao u kapiji. Na licu je imao tamnu mrlju, na beloj kragni i grudima.

— Pakao, dolstone, vi ste pogodili!

— Samo okrznut. Tamo unutra jedan leži iza bačve, a drugi previja ruku. Idem sad unutra.

Vajat ga zadržao.

— Ne, to neće biti potrebno. — A onda uzviknu glasno: — Izlazite, ljudi, inače ću doći po vas!

— Grom i pakao i maršal je ovde! — začu se iza bačve.

Iznenada Vajat i Dok načuljše uši. Iz daljine se čuh tutnjava.

— Voz! — reče maršal.

— U redu.

Dok Holidej vrati revolver u opasač i krenu čistinom prema stanici.

Za to vreme Vajat uđe u dvorište i počeo da trči u cik-cak napred, prevrćući bačve.

Hitac mu preseče put. Skočio je preko prevrnutih bačvi i dokopao skrivenog čoveka za jaku. Nije se opirao. S desne strane dopiralo je tiho jecanje. Nije bilo teško savladati i ovog čoveka. Maršal ih izvede na ulicu i ranjenom naredi da se osloni o svog prijatelja.

Ponovo su se dva pomoćnika Klantonovih obrela u privremenom zatvoru.

Teksašanin je odmahivao glavom.

— Ako ovo tako nastavi, sutra do zore ćemo imati pola Taksone iza katanca.

— To i ne bi bilo tako loše — uzvratit maršal, hitajući prema stanici.

Voz je upravo pristajao na peron. Kočnice su škripale, a točkovi kloparali.

Od Doka Holideja ni traga. Maršal je stao odmah kraj vrata čekao. Tu je bio delimično zaštićen od direktnog napada. Dva putnika su izašla. Jedan od njih bio je visok i uspravljen kao nekadašnji oficir, a drugi dežmekast, po svemu sudeći kauboj.

Dugonja zastade i pogleda na sve strane. Za to vreme dežmekast čovek pođe prema maršalu, pa kada ugleda zvezdu na njegovim grudima, odustade od pitanja, koje je

očigledno hteo da postavi. Uместo toga, namače šešir dublje na čelo i krenu dalje. Vajat ga uhvati za mišicu.

— Šta ste hteli da pitate, mister?

— Hm, ja... ovaj, nisam mislio da će me baš šerif ovde dočekati i pozdraviti.

— Zašto vam to smeta?

— Dolazim iz Vest Point Valija.

— Iz zatvora?

— Aha.

— Koliko?

— Godinu dana.

— Zbog čega?

— Tvrđili su da sam kod Aptona krao goveda. U stvari, Džoni Apton je samo hteo da se dokopa moje prijateljice Meri Pikerton. Njen otac je kovač, ovde, na izlazu iz grada. I teško naduvrenom rančevom sinu ako se dokopao Meri! Ja ću mu zavrnuti...

Vajat jako steže kaubojevu mišicu.

— Ben Hanter?

— Aha, vi me poznajete. Ja vas ne poznajem. U ono vreme je u šerifskoj kancelariji sedeo još...

— Moje ime je Erp.

— Ol rajt, dakle, mister Erp, ja vam se kunem ako je onaj buljavi lupež samo dotakao Meri...

Hanter prekide u pola rečenice i podiže glavu. Pogled mu se prikovao za slabo osvetljeno maršalovo lice.

— Kako ste rekli? — stavio je mali prst u uvo. — Erp? Čoveče, jesam li dobro čuo?

— Jeste, jeste, Hanter, sasvim ste dobro čuli. Zovem se Erp, Vajat Erp. Čitao sam izveštaj pa sam dobro upoznat sa celim slučajem.

Prema tome, znam da ste pretukli dvojicu Aptonovih kaubojja kod njegovog majuna. Isto tako znam da ste pucali na Džoni Aptona bez izazova. Poznato mi je dalje da Meri Pikerton za vas neće ni da čuje. Najzad, nije mi nepoznato ni to da ste prokleteo tvrđoglavi i da za dlaku niste postali ubica. Mislim onda, kada ste, za vreme suđenja, čoveku do vas izvukli kolt iz futrole u nameri da ubijete mladog Aptona.

Hanter se počea iza uha.

— Ovo je veoma prijatno da se čuje! Imate li još nešto u rezervi?

— Da. Šta tražite ovde?

— Pa moram da živim, da zarađim novac.

— To možete lako. Četrdeset pet dolara mesečno.

— Oho! Toliko ne daje ni jedan rančer.

— Ne, ali ja dajem. Pre kratkog vremena ubijen mi je jedan od pomoćnika. Potreban mi je nov čovek.

U tom trenutku dva čoveka su na nosilima iznela ubijenog pomoćnika.

Kauboj neodređenim pokretom pokaza na njih.

— Da li je to bio on?

Vajat potvrdi.

— Da li sam ga možda poznavao?

— Nemam pojma. Ime mu je bilo Tarki Krik.

— Tarki Krik! Nebesa! Njega sam poznavao. Uostalom, njega je poznavao svako u Arizoni. Ko li ga je ustrelio?

— Ubijen je nožem. Najverovatnije poznajete i ubicu. Bio je to melez, Florentino Kruz, ali ga verovatno pre znate pod imenom Indijan Čarli.

— Aha! Pa to je jedan od Klantonovih.

— Tačno. Došli smo dakle do najvažnijeg: Klantonova banda je ovde.

Vajat ukratko obavesti kauboja o svemu, ne ispuštajući ni za trenutak iz vida dugonju, koji je sišao s voza.

Hanter je trljao bradu.

— Prokletstvo, to će biti i te kako žestok posao. No, pravo da vam kažem, ne mogu da se otmem uverenju da je ipak bolje da mi Vajat Erp bude gazda, nego da stalno strepim od njega.

— Svakako — uzvratu maršal i pruži kauboju ruku.

Beni Hanter je u osnovi bio dobar i hrabar momak, sve dok ga strast prema lepoj ali lakomislenoj kovačevoj kćeri nije za dlaku odvela stranputicom. Krupni momak se ni sada, posle godinu dana zatočeništva, nije još oslobodio svoje slabosti.

Vajat pak, kome je u ovoj situaciji bio potreban svaki čovek u gradu, bio je čvrsto uveren da će ovog zanesenog momka dovesti u red.

Hanter prihvati ruku čoveka iz Misurija.

— U redu, ovaj... da, neka me đavo nosi. Sa svim sam pre računao, sedeći u zahuktaloj đavolskoj kočiji, samo ne s tim da ću odmah ovde na stanici dobiti limenu zvezdu. Baš svašta! Ali, mister Erp, to je za mene čast! Pomoćnik kod Vajat Erpa! Ako to nije nešto, onda ne znam šta da kažem! U redu, maršale, šta treba da činim?

— Ostavite svoj prtljag u čekao-rnicu, pa dođite ponovo ovamo. Ovde nešto nije baš u redu.

Kauboj se obazre na sve strane.

— Šta to?

— Kada bih znao.

Hanter osmotri mršavog putnika, koji je stajao pored poštanskog vagona.

— Da li nešto u vezi sa ovom pritikom za pasulj?

— Ne bih mogao da vam kažem.

— Kada odlazi voz?

Vajat pogleda prema lokomotivi. Hej, šta to bi? Mesto za vozovođu bilo je prazno. U nekoliko koraka čovek iz Misurija se našao pored lokomotive i popeo.

Hanter je ostao da stoji na peronu. Na to se dugonja okrete i po hita duž vagona.

— Stoj! — zaori se nečiji oštar glas sa krova obližnje šupe. Dugonja, međutim, udvestruči tempo. Oujeknula su dva pranja. Meci se zariše blizu dugonje.

Tek tada je stao.

Hanter se trgao, a onda brzo izvukao kolt, bacio prtljag i krenuo prema šupi, sa čijeg krova je pucano. U to je i maršal stigao.

— Tamo, odozgo je pucano, maršale.

— Znam.

— Treba li...

— Ne, to je Dok Holidej.

— Dok Holidej? — Kaubojevo lice bilo je oličenje iznenađenja. — I on je ovde?

— Da, hajdete dovedite dugonju ovamo. Ja moram na drugu stranu voza.

— Da li se nešto dogodilo sa lokomotivom?

— Da, oba željezničara su onesveščena. Verovatno odmah pošto se voz zaustavio.

— Šta to sad treba da znači?

— Znam koliko i vi, Ben. Napred, dovedite dugonju ovamo i držite ga čvrsto.

— Ol rajt, maršale.

Novi pomoćnik krenuo je na svoj prvi posao.

Dok Holidej, koji je ležao priljubljen na krovu ostave za alat, pratio ga je pogledom, dok je Vajat Erp prošao kroz jedan vagon i izbio na suprotnu stranu. Tamo nije bilo ničeg. Čovek iz Misurija načini korak kao da će natrag u vagon, a onda iznenada polete kao lopta u vazduh i zaustavi se u malom jarku kraj pruge. Jedan revolver se oglasi i metak pogodi okvir prozora.

Vajat je nekoliko trenutaka ležao mirno, a onda počeo da puže napred. Na sedam jardi od njega u jarku je ležao čovek, a nedaleko od njega drugi.

Vajat je čekao.

Ispod vagona mogao je da vidi kako Hanter vodi dugonju u staničnu zgradu. Bio je siguran da će kauboj svoj novi posao energično i savjesno obaviti. Ovaj momak je naišao kao poručen.

Minuti su prolazili. Onda dva željezničara počeo da se pokreću. Došli su k svesti u razmaku od nekoliko trenutaka. Vajat ih je odmah oslobodio veza čim se popeo na lokomotivu. Stenjući i ječeći, uspravili su se i zbunjeno gledali oko sebe.

— Vozite dalje — odjeknuo je maršalov metalni glas. — Napred, maknite voz sa stanice.

Čulo se potezanje poluge, a uskoro para počeo da šišti iz ventila. Polako,

i uz kratke trzaje, lokomotiva krenula i voz izađe iz stanice.

Vajat je za to vreme napustio svoje mesto u jarku i puzao kao Indijanac dalje, tako da je onoj dvojici zašao iza leđa. Oprezno im se približavao.

— Držim džentlmene na nišanu, maršale! — doviknu mu Holidej sa krova šupe.

Vajat se uspravi i pođe uperenih revolvera prema dvojici prikrivenih ljudi u jarku.

— Ustajte! — naredio je.

Jedan od njih, mali krivonogi momak, se uspravi, oklevajući, a drugi ostade uporno da leži. Tek kada je maršal stigao do njega gurnuo ga čizmom i bučno otkočio revolver, odlučio je da se uspravi.

Bio je to visok čovek, oborenih ramena i glave, koja kao da je bila direktno nasadena na trup. Imao je samo jednu ruku.

„Slutio sam”, prolete maršalu kroz glavu. Glasno je rekao:

— Vidi, vidi, imamo posetu! Džimi Brik! Kakvo iznenađenje! Poveo je i dvojicu svojih prijatelja, pošto je hteo malo duže da se zadrži ovde i osmotri iz zaklona stanicu. Dragi Brik se dosetio da malo uspava željezničare.

Brik se naglo okrete.

— Vajat Erp! Nisam znao da ste vi ovde. O tome me nisu...

— Obavestili — završi Vajat misao. — To baš nije bilo lepo od vaših partnera, Brik.

— Šta hoćete time da kažete?

— Mene pitate? Zar sam ja pokušao da zaustavim željeznicu, Džim?

Jednoruki žestoko opsova.

— Napred — naredi maršal odlučno. — Vaši prijatelji vas očekuju.

Štala trgovca Husrama bila je srećom prilično velika, tako da su u nju mogla da stanu i ova trojica lupeža.

Holidej je pošao s njima, a i novi pomoćnik, koga je Vajat predstavio prijateljima.

— Šta je u stvari Brik naumio? — raspitivao se Hanter.

Holidej mu dade jednu cigaretu, pa i sam zapali jednu. Onda je objasnio novom pomoćniku.

— Momci su nešto posebno smislili, ali su, na žalost, pravili račun bez krčmara. Luk Šort je na pošti saznao da će Brik stići pre jutra. Tako nešto ne javlja niko ko dolazi na konju. Maršal je ionako motrio na stanicu, i kao što vidite, dragi Brik je stigao željeznicom. Da ne bi morao da deli opljačkan novac sa ostalim razbojnicima, lukavo je smislio da željezničare privremeno uspava, a onda odmah posle napada uskoči u voz.

— Mislite da je hteo da pobegne željeznicom?

— Tačno to. Zar mislite da su nešto drugo hteli?

Hanter se počea iza uha.

— Do đavola, to je veoma lukavo smišljeno. Dok bi se ovde možda još uvek pucalo, i maršal se nalazio u jeku borbe, Brik bi sa dugonjom i krivonogim uhvatio maglu željeznicom. Nikome ne bi tako brzo palo na pamet da je na taj način umakao.

Holidej je posmatrao novog pomoćnika sažaljivo.

— Lukavo? Nalazite da je to lukavo? Ja, naprotiv, smatram da je prilično glupo smišljeno..

Vrela noć Taksona još nije bila završena. Za pola sata trebalo je da stigne poštanska kočija.

Klantonovi su se doista vrlo nešto posakrivali. Sirli Bil, na primer, iznajmio je sobu iznad maršalove u pansionu Klementine Blej, a bacač noža smestio se u sveštenikovoj kući. To je bilo najsigurnije mesto u celom Taksonu. Kuća se nalazila u srednjem delu glavne ulice, u neposrednoj blizini šerifske kancelarije. Da je Florentin Kruz, koji je pod imenom Indijan Čarli u Tombstonu stekao više nego rđav glas, mogao na svom južnom zidu da izbuši rupu, mogao bi da baci pogled na dvorište šerifske kancelarije.

Put do sobice u potkrovlju bio je krajnje jednostavan. Kruz je dolazio i odlazio kroz dvorište. Sveštenik ga nikada nije čuo, jer je bio nagluv. Osim toga, nikome ne bi palo na pamet da tu potraži nekog iz Klantonove bande.

Pošto je usred noći morao da napusti pansion Klementine Blej, Sirli Bil se uputio u skrovište meleza. Ovaj se upravo vratio posle prepada na stanici.

— Šta tražiš ovde? — promrsi Kruz.

— Hej, ne budi tako neljubazan, Čarli. Nego, zar nisi hteo sa Albanijem i Kidnijem da ostaneš na stanici?

— Da, hteo — promrsio je melez kroz zube. — Kidni je tamo ostao zauvek, ali i Tarki Krik.

— Šta se dogodilo?

— Dok Holidej je bio na stanici.

Sirli Bil samo odmahnu rukom. Više ga nije zanimalo, no, ni melez nije bio raspoložen da ga obavestava.

Pola sata kasnije čuli su neke šumove ispred vrata, od kojih su vodile drvene lestvice do potkrovlja.

Melez se trže i pohita prema malom prozoru. Sirli Bil se gurao pored njega, ali ništa nije mogao da vidi.

— Sveštenik — reče kosooki bacač noža.

— Prokletstvo, šta li on hoće?

Donja vrata se otvoriše. Sirli Bil se na prstima išunja iz sobice i oslušnu.

Tiho razgovarajući sam sa sobom, sveštenik je nešto čeprkao po prostoriji pretrpanoj raznim alatom. Potrajalo je izvesno vreme dok nije pronašao ono što je tražio, a onda je ponovo izašao napolje.

Indijan Čarli je sve vreme stajao na prozorčiću.

— Šta je tražio? — pitao je Sirli Bil, vrativši se u sobu.

— Pušku!

Sirli Bil odgurnu meleza i zagleda se u dvorište. Sada je i on mogao da vidi kako sveštenik zamiče u kuću, noseći pušku.

— Prokletstvo, šta li će njemu puška?

Melez sede na pod na način, na koji to čine Indijanci. Slaba mesečeva svetlost osvetljavala je zagušljivu sobicu u potkrovlju.

— Grozna rupa! — negodovao je Sirli Bil.

— To je divno mesto, ukoliko vodi ka zlatnom plenu — uzvratil Čarli.

Neko vreme je vladala tišina, koju Sirli Bil prekide pitanjem:

— Baš bih voleo da znam gde se ostali muvaju. Baš me čudi da se Frederik ne javlja.

— Pojaviće se taj — uzvratil melezu.

Sirli Bil je rasporedio ljude svuda po gradu.

Međutim, kako je usred noći morao da napusti panslon Klementine Blej, izgubio je vezu sa ostalima. To nije bio naročito veliki problem, jer su se razbojnici, kako bi na svaki način održali vezu, ipak obezbedili. Naime, nekolicina od njih znala je gde se nalazi skrovište drugog važnog čoveka — Florentino Kruza. Tamo je trebalo da se okupe pre svađu. Međutim, vreme je proticalo, a niko nije dolazio. Konačno je došao Frederik i javio da je Vajat u toku noći bio u banci i da je Holidej satima stražario u Nortonovoj konjušnici.

Sirli Bil se uplašeno trže.

— Neka je proketo! Oni su otkrili gazdu, ti šakali!

— Nema sumnje — zaključil melezu. — Ja sam ionako bio uveren da Vajatu Erpu neće biti za to potrebno dugo vremena.

Sirli Bil je zario zube u donju usnu i grozničavo razmišljao.

— Da li je kockar još uvek kod Nortona?

— Ne, koliko sam mogao da primetim. Norton je sve prozore zatvorio. Čini mi se da je grozno uplašen.

— Jesi li video Holideja da odlazi?

— To ne, ali nije bilo ni potrebno, jer znam da tamo više nije.

— Na osnovu čega to tako sigurno znaš, žutokljunče?

Frederik se isceri.

— Zbog toga što sam na stanici čuo da je Brika i još dvojicu momaka držao u šahu sa uperenom puškom, dok ih je maršal razoružavao.

Sirli Bilu se ote uzvik iznenađenja. Čak i ćutljivi Kruz nije izdržao a da ne uzvikne:

— Brik! Znači, dokopao ga se!

— Na žalost. — Frederik sede pored stepenica i htede da zapali cigaretu. Sirli Bil mu izbi šibicu iz ruke.

— Ovde se ne puši, šupljoglavče!

Tako su sedeli neko vreme, ne govoreći ništa, a onda Indijan Čarli reče iznebuha:

— Dok Holidej sa puškom? To ne verujem. Ja sam ga jedan jedini put video sa puškom...

— U O. K. koralu — prekide ga Sirli Bil. — Da, da, Čarli je u pravu. Kockar nikada ne nosi sobom pušku. Brik, taj vo, dozvolio je da ga obmanu. Grom i pakao, šta sada?

— Nije nam ni potreban — reče Kruz. — Mi imamo još gotovo dvadeset ljudi.

Frederik odmahnu glavom.

— Ne verujem. Kada sam pošao da tražim Klejborna, on kao da je u zemlju propao, a i ona dvojica sa njim.

— Sa onom eksplozijom u šerifskoj kancelariji smo saterali Ringu, Dilu i ostalima strah u kosti. Vajat Erp, Dok Holidej i Luk Šort sigurno nisu bili tamo.

— Ne, na žalost nisu.

Sirli Bil je glasno razmišljao:

— Stiven Ladin i braća Kruel će u svakom slučaju tačno u sedam biti na uglu avenije Ston i čekati. U to treba da stignu Kid Blek i njegov stari. Svi ostali mogu da ostanu u gradu. Rostou i Gladbi treba u sedam i četvrt da počnu pucnjavu u Staroj ulici. Ostali nam nisu potrebni. Oni će se sasvim dobro pobrinuti da nas niko ne smeta. Sada nas ima preko dvadeset ljudi, sve ukupno. Sam đavo bi morao da umeša prste, pa da nešto pođe naopako. No, sada dolazi ono najvažnije. Ko će ići do Ajka?

Razbojnik Sirli Bil nije ni slutio da su ova nekolicina, koje je upravo pomenuo, jedini bili na slobodi i stajali mu na raspolaganju. Sve ostale je revnosni šerif Taksona odavno stavio iza katanca.

Stiven Ladin, Džek i Li Kruel, Kid Blek i njegov bezubi stric Patrik Blek, Džoni Rostou i najzad Bad Gladbi, to je bio ostatak Klantonove bande. Ovoj sedmorici pomoćnika, koje su Klantonomi, ovde u velikom gradu Taksonu sada imali, mogla su se dodati ova tri čoveka, koja su sedela u mračnoj, niskoj tavanskoj sobici: Florentino Kruz, Sirli Bil i mladi Frederik.

Svi ostali su bili sitna potrkala, na koje se u slučaju otvorenog sukoba sa maršalom nipošto nije moglo računati.

Još jedan čovek je bio u Taksonu, koji je vredeo više nego cela banda zajedno: Ajk Klanton.

Šta li je on smerao?

Iako mu se banditi nisu obraćali, bili su uvereni da je došao da vodi veliku akciju. Isto tako, bili su uve-

reni da to niko ne bi obavio bolje od njega.

No, pošto se do sada nije pomerio iz kuće rođaka bankara, niti prstom mrdnuo da stupi u vezu sa bilo kojim od „svojih“ ljudi, lupeži su bili uznemireni. Odlučili su da oni učine prvi korak.

— Ti si se ovde sve vreme ponašao kao poglavica — reče Frederik Sirli Bilu.

Ovaj poskoči.

— Šta ti pada na pamet, prokleti pacove! Još samo jednu takvu primedbu i ja ću od tebe napraviti iverke.

Indijan Čarli kao da je prečuo Sirlijevu reakciju.

— On je u pravu, Bil. Tako je, kako kaže. Ako neko treba da potraži gazdu, jedino možeš ti.

Usijana glava i razmetljivac, a u suštini kukavica, Sirli Bil je pokušavao na sve načine da se oslobodi te misije.

Međutim, druga dvojica razbojnika ostala su čvrsto pri svome.

Kada je hteo iznenada da se maši za kolt, prostorijom se začu zvižduk njemu tako dobro poznat. Molezov nož leteo je kroz sobicu.

— U redu. Vas dvojica ste inače suviše glupi za to — tobož zaključili Sirli Bil. — Sam ću to morati da obavim.

Sišao je niz drvene merdevine i upravo hteo da otvori vrata, koja vode u dvorište, kada ugleda sveštenika kako izlazi iz svoje kuće, noseći pušku.

— Pseto! — prosiktao je. — Gubi se, inače ću okončati tvoj besmisleni život!

Sveštenik je prošao dvorištem i skrenuo u uličicu. Sirli Bil se uputi odmah za njim.

Približio se svešteniku na petnaest koraka, kada se ovaj iznenada okrete, držeći pušku na gotovs. Sirli Bil je držao kolt u ispruženoj ruci. Sluga božji mu reče:

— Samo povuci obarač, sinko. Ni najbolji kolt ne može da prevale ovo rastojanje.

Sirli Bil je kipteo od gneva.

— Šta hoćeš ti, popo? Prokletniče, baci tu pušku, inače ću te izrešetati!

— Pokušaj, sinko! — čulo se škljocanje otkočene puške.

— Podigni ruke visoko, sinko, veoma visoko i baci revolver!

Rekao je to bez ikakve oštine u glasu.

Prestupniku nije ni palo na pamet da posluša ovu ljubazno izrečenu naredbu. Postao je suviše tvrdokoran. Suviše se dugo, ovde u Taksonu, osećao kao kod svoje kuće, suviše je, kako je sam smatrao, uložio truda, muke i vremena, da bi sada, nekoliko sati pre dolaska na cilj, dozvolio da ga zaustavi sedokosi sveštenik.

— Ti mora da si poludeo, popo!

— Šta hoćeš od mene?

— Ja sam posmatrao kako si se uvukao u moje dvorište, lupežu. Hoćeš li da mi kažeš da nisi možda pročitao plakat Vajat Erpa? Ko mi, uostalom, kaže da ti nisi jedan od razbojnika, koji se sakriva po gradu i iščekuje transport zlata, momče.

— Ali, popo, pa to je besmislica! Ja sam litalica! Zovem se Džil Harper. Hteo sam samo da se sklonim

na ulice, jer je noć sveža i jer ću, najverovatnije već sutra, deset ili petnaest milja odavde spavati pod vedrim nebom u savani.

— Zašto ne radiš nešto, sinko?

— Da radim? To ne mogu, ja sam bolestan... — Sirli Bil se na silu nakašlja.

— I, zašto me slediš?

— Zato što sam video pušku, oče. Jer sam video da odlazite. Strahovao sam da ćete zbog mene pozvati šerifa.

— Upravo to sam i nameravao.

Sirli Bil priđe bliže. Kada je stigao na deset koraka, ponovo je zastao.

— Ne, svešteniče, to ne biste smeli da učinite ni u kom slučaju. Ne smete tako opterećivati svoju savest. Pazite, izgubljeni sin, koji se zove Harper će sada otići i nikoga više neće uznemiravati u ovom negostoljubivom gradu. Vaša milosti — pritvorno je nastavio razbojnik — mislite na moje bitisanje. Šta sam sve u životu preživeo, u kakve nevolje upadao. Molim vas!

Božji sluga odmeri još jednom Sirli Bila, pa klimnu glavom

— U redu, još jednom ću biti milostiv prema tebi i pokloniti ti poverenje. Moraš odmah da odeš. I da mi se više nikada ne pojaviš na oči! Osim toga, ako si dovoljno mudar, potražićeš negde posao. Ako ne možeš da opstaneš u gradu, onda potraži posao na nekom ranču.

Sirli Bil je odavno prestao da sluša pridike i dobronamerne savete sveštenika. Pohitao je prema Flistard banci da potraži svog nekadašnjeg gazdu. Za svaki slučaj, krenuo je obilaznim putem.

Kada je stigao do zgrade banke, bio je okupan u znoju. Iako je išao ukočeno, ni jednog trenutka nije ispuštao iz vida fasadu kovačeve kuće.

Međutim, ništa se nije dogodilo. Frederik je, dakle, bio u pravu, Holidej više nije bio tamo. Razbojnik priđe vratima i počeo da udara zvekirom. Potrajalo je dosta dugo pre nego što je čuo da se neko kreće po kući. Uskoro je video trag svetlosti ispod vrata. Crnac je otvorio vrata. Sirli odmah kroči u hodnik i ugasi lampu u ruci zbunjenog čoveka.

— Tako, crno momče! A sada ćeš mi pokazati gde stanuje mister Klanton.

— Ko? — zbunjeno se raspitivao crnac.

— Mister Isak, Džozef Klanton iz Tombstona.

Crnac uzmače korak nazad, a lampa mu ispade iz ruku.

— Ko ste vi? — promucalo je.

Razbojnik, koji je bio uveren da ovde, u ovoj kući, nema šta da taj i prikriva, promrsi:

— Sirli Bil! Da, moje ime je Sirli Bil, a sada me vodi kod Ajka.

Crnac je uzmicao sve do zida.

— Ja... na žalost, ovaj, ne...

Sirli izvuče revolver.

— Sklanjaj tu pucaljku! — odjeknuo je oštar glas sa stepenica, od čijeg zvuka se razbojnik trgao.

Bio je to Ajk Klanton. Sirli Bilu je bilo potrebno nekoliko trenutaka da ponovo zavlada sobom. U jednom koraku se našao ispred donjeg stepenika.

— Ajk!

— Šta hoćeš?

— Gazda, ja... mi, mislio sam, ostali su...

— Čemu to detinjasto trabunjavanje? — podviknu Klanton. — Govori povezano i jasno, čoveče, ili se gubi!

Sirli Bil je gutao pljuvačku. Iznenadna blizina nekada tako ozloglašnog vođe ostavila je na njega snažan utisak. Godinama je pred ovim čovekom savijao kičmu, drhtao od njegovog glasa i izvršavao bez razmišljanja sva njegova naređenja.

— Gazda...

— Ne oslovljavaj me sa gazda, čoveče!

— U redu, Ajk, kako god hoćeš. Ja sam, dakle, došao, jer smatram, jer mi, mislim, svi ostali, čekamo tebe. Najkasnije za jedan sat će se dogoditi.

— Šta će se to dogoditi? — gotovo se brecnu Klanton.

— Pa ti znaš...

— Šta ja to znam?

— Transport zlata.

— A šta bih ja imao sa tim?

Razbojnik oseti kako mu se grlo suši.

— Ali, Ajk, mi smo svi čvrsto ubeđeni da si ti zbog toga došao.

— Ja sam došao, jer tražim svog brata.

— Ali, maršal, on je tebi za petama. Koliko znam, bio je ovde.

— Da, bio je ovde i njemu sam rekao isto. A sada se gubi!

Sirli Bil se povuče nekoliko koraka.

— Šta to treba da znači?

Tada kućom odjeknu kao grmljavina glas nekadašnjeg „kralja Arizone”:

— Gubi se!

Razbojnik je izmicao sve do vrata. Čak ih je otvorio, ne skidajući pri tom pogled sa stepenica. Našao se napolju, a da ni sam nije znao kako je tamo dospeo. Potpuno ošamućen trčao je kroz noć.

Tek u uličici iza sveštenikovog dvorišta ponovo mu pade na pamet neprijatan susret koji je imao sa slugom božjim. Prokletstvo, šta će biti ako ga ovaj čeka s puškom u ruci! Nije mogao da gubi vreme. Popa će morati da prođe kao što je prošao i obućar.

Sirli Bil utrča u dvorište. Ništa se nije dogodilo. Sveštenikova kuća utonula je u mrak i tišinu.

Otvorio je vrata sporedne zgrade i uprkos mraku ugledao desno, oslonjenu na zid, sveštenikovu staru pušku. Popeo se uz merdevine. Dva prijatelja su ga dočekala ćutke.

— Ništa — procedio je Sirli Bil kroz zube.

Mladi Frederik je prvi progovorio:

— Šta to znači: ništa?

— Zaveži, žutokljunče!

Indijan Čarli se uspravi.

— Dakle, jahaćemo sami?

— Aha!

Uzbudljiva noć u Taksonu se blizila kraju. Novi dan, koji je upravo nastupao, nije donosio ništa dobro.

Naprotiv.

Dole, na južnom kraju avenije Ston, fitilj je već bio upaljen.

Vajat Erp i Dok Holidej su već više od pola sata stajali iza zaves

u sobi metlara i posmatrali ulicu. Nisu ništa primetili.

Vreme je odmicalo. Bilo je već pola osam, a od razbojnika ni traga. Kao ni od kočije, uostalom.

Nekoliko minuta pre osam maršal je upravo krstario ulicom, koja se protezala uporedno sa glavnom. Ispred kapije Husramovog dvorišta ugledao je Vermilionu.

— Gazda, nešto loše mora da se dogodilo!

— Kako to mislite?

— Mister Šort je otišao pre pola sata i još se nije vratio.

Vajat se smesta okrete. Nešto je slutio. Hitrim koracima grabio je prema zgradi pošte.

Vrata su bila samo pritvorena. U levom uglu u prostrane prostorije na podu ležao je čovek. Ruke i noge su mu bile vezane.

Pred njim je bio Teksašanin.

— Helo, maršale, baš dobro da ste došli. Upravo učim ovu ptičicu da peva.

Vajat uđe u poštu i upitno pogleda svog prijatelja. Luk Šort mu objasni:

— Kada sam izbio na glavu ulicu, ugledao sam ovog lupeža kako dolazi iz šerifske kancelarije, ili iz njene blizine. U svakom slučaju, dolazio je iz tog pravca i veoma mu se žurilo. Pustio sam ga da prođe i krenuo za njim. Nećete mi verovati, ali rešio je da mi nešto kaže o vestima, koje je preneo razbojnicima. Zapravo, razvukao sam mu dva šamara...

— Četiri! — uzviknuo je vezani čovek.

— U redu, u redu, ne treba biti sitničar — reče Šort. — Možda su bili žestoki, pa ti se učinilo da je

bilo više. Sada sam ga vezao kao paket. Osim toga, obećao sam mu da ću ga pola sata vući konjem kroz savanu, ali mi on, očigledno, nije poverovao. Šteta. Jer, kada mu njuška bude puna peska, teško da će nešto moći da mi kaže.

Vajat priđe bliže vezanom čoveku i reče:

— Ostavite to, mister Šort. Ovaj će čovek biti obešen. On je razbojnik. Mogu da dokažem da pripada bandi. Jedan od uhapšenih prestupnika je izjavio da je poštar, a ne Sirli Bil, ustrelio obućara Bakstera. Zatvorenik čak tvrdi da je ovaj čovek ubacio eksploziv u šerifsku kancelariju. A to što vi kažete da je razbojnicima prenosio vesti, to mi već i tako znamo. Mislim, vesti s juga. Upravo je pre pola sata obavestio razbojnike da poštanska kočija neće doći...

Govoreći to, maršal ni za trenutak nije skidao pogled sa poštarevog lica.

Ovaj čovek nije bio ništa drugo, do mali, plaćeni doušnik. Sirli Bil je to od njega napravio uperenim revolverom i zlatnicima. Naredio mu je da sve vesti, koje se tiču poštanske kočije odmah prenese Florentino Kruzu. Prema tome, melezovo skrovište bilo mu je poznato.

Budući da su mu razbojnici pretili revolverom i nožem, ako ih izda, Luku Šortu, uprkos šamarima, nije ništa rekao. Sada je, međutim, počeo da viče iz sveg glasa:

— Ne, vi ste u zabludi, šerife! Nije tačno! Ja sa svim tim nemam ništa.

— Varam se? — upita Vajat hladno. — Dragi moj, ja sam samo

ponovio ono što je vaš uhapšeni prijatelj izjavio.

— Oni su svi lažovi, kao što su, uostalom, i ubice. Svi, svi! Pretili su mi smrću, ti psi!

Vajata Erpa to ni malo nije začudilo. Očekivao je da će poštar tako nešto reći.

— Veoma mi je žao, mister, ali ja vam ne mogu spašavati glavu. Vi ste ubica, a osim toga ste pokušali da ubijete mene i moje pomoćnike ubacivanjem eksploziva u kancelariju.

— Ne, ja uopšte ništa ne znam o tome — uzviknu poštar, drhteći od straha.

— Da nećeš možda još da tvrdiš da ni eksploziju nisi čuo? — upita ga Luk Šort.

— Eksploziju sam čuo, naravno, ali nisam znao šta se desilo...

— O! — prekide ga Teksašanin. — To nisi znao, ali gde svoje prijatelje možeš da nađeš, bilo ti je potpuno jasno.

Čovek klonu i zgrči se, koliko je to uopšte u njegovom položaju bilo moguće.

Maršal pođe prema vratima.

— Hajdemo, mister Šort. Poslaću druge ovamo, pa neka ga odmah spetljaju.

— Stojte, stojte — vikao je doušnik. — Moram nešto da vam kažem, šerife, nešto važno.

— Nemate vi šta važno da mi kažete — uzvrat Vajat sa ravnodušnim izrazom na licu, iako je napregnuto očekivao šta će poštar da mu kaže.

— Poštanska kočija neće doći...

— To i sam znam.

— Naime, poštanska kočija neće

doći. Doći će obična kola, u koja će biti upregnuta dva konja i dva jahača kao pratnja.

Vajat smesta kleče kraj vezanog čoveka i naglo ga privuče.

— I to ste, prokletniče, javili razbojnicima!?

— Morao sam — mucao je čovek, samrtnički bleđ.

— Da li je to sve što imate da mi kažete?

— Ne, ovaj, kola treba negde oko podne da stignu u grad.

— I to ste im preneli?

Poštar odmahnu glavom. Oči mu se vnuše.

— Ne, to nisam. Nisu mi ni dozvolili da kažem do kraja.

— Treba li to da znači da čak nisu pitali kada će kola stići?

— Nisu.

— Oni će im jahati u susret — zaključio Luk Šort.

Vajat odmahnu glavom.

— Ne, ne verujem, da će tako postupiti. Uostalom, nisu nameravali ni da krenu u susret poštanskoj kočiji. Konačno, niko ne zna odakle dolazi i kojim putem. Zna se samo da će proći kroz Takson.

— U tom slučaju će banditi doći ovamo da saznaju sve. Ovog momenta će sigurno pitati.

— Nesumnjivo. Čini mi se da su već na putu da to učine — reče Vajat, osluškujući korake, koji su se čuli na tremu.

Sa tri munjevita pokreta maršal oslobodi poštara veza. Teksašanin pokupi presečene konopce i čušu ih iza velikog ormana, dovoljno velikog, da se i sam iza njega sakrije. Vajat pođe za njim i naredi poštaru:

— Iza pisaćeg stola, brzo! Budite prisebni i mirni: kola sa zlatom stižu u devet iz Vejla.

Više nije mogao da kaže. Koraci su se zaustavili pred vratima, a kvaka pokrenula. Međutim, čovek nije odmah ušao unutra. Prvo je oprezno osmotrio ulicu, a onda oprezno pogledao u unutrašnjost pošte, pa tek tada, oklevajući, stupio unutra.

Bio je to Frederik.

Laganim koracima približio se pultu.

— Da niste malo pre nešto zaboravili, amigo?

— Zaboravio? — promuca stari nesigurno. — Da nisam možda izgubio nešto kod vas u dvorištu?

Frederik se počesa iza uha i okrete se. Nekoliko trenutaka je posmatrao ulicu kroz prozor, a onda procedi kroz zube:

— Hajde, otvaraj usta, stari i reci već jednom.

— Ne znam na šta mislite, mister Frederik.

Razbojnik se naže preko pulta.

— Zaboravio si da kažeš kada kola stižu.

— Ah, doista! Kako sam mogao da zaboravim! Dakle, stiže petnaest minuta posle devet. Tačno petnaest minuta posle devet biće dole, u Ulici Ston.

Frederik se uspravi i u tom trenutku srete pogled tvrdih, plavih očiju čoveka iz Misurija, koji se iznenada pojavio iza ormana.

Za trenutak je bio kao paralizovan od straha. A onda je uspeo da se pribere. Ruka mu naglo kliznu prema koltu. Nije uspeo ni da izvuče oružje, a veliki bantlajn speci-

jal u maršalovoj levisi bio je uperen u njegove grudi. Vajat reče, odmahujući glavom:

— Suviše si mlad za groblje, Frederik.

Mladić je bio prevejaniji, pokvareniji i brži, nego što se moglo pretpostaviti.

Na licu mu se čitao strah. Učinio je pokret kao da će da podigne ruke, a onda munjevito dokopao fenjer i bacio ga ispred sebe. No, ma koliko bio brz i smeo, nije bio dorastao čoveku, kakav je Vajat Erp. Pre svega iskusnom i hladnom čoveku.

Maršal je učinio kratak pokret telom i fenjer mu prozvižda pored samog vrata.

— Nemoj tako, Frederik. Ono što ovde upropastiš, moraće da plati tvoja porodica, čak i kad budeš pod zemljom.

Hladnoća i pribranost čuvara zakona učinili su snažan utisak na mladića. Počeo je da uzmiče.

— Šta vi hoćete, šerife? Ja sa tim nemam ništa. Ovoga ovde, ovog starog lupeža, njega bi trebalo da uhapsite. On je podmukao pas, doušnik bande.

— Koje bande? — prekide ga maršal oštro. Pošto nije dobio odgovor, ponovio je još oštrije: — Koje bande, pitam?

Oči mladog lupeža sevnuse. Munjevito se bacio prema ormanu, pokušavajući da dokopa maršala za bedro.

Vajat Erp je stajao nepomično. Kada je Frederik već raširio šaku da dokopa Erpov revolver, ovaj ga šakom lupi za vrat i odgurnu. Uleteo je pravo u naručje Luka Šorta.

— Dosta sad, dečko. Predstava je završena!

Pre nego što je uspeo da se pribere, ruke i noge su mu bile vezane, a u usta ugurana njegova sopstvena, oznojena marama.

Luk Šort ga zaključa u ostavu.

— Šteta. Da smo ga pustili, mogao nam je lepo naručiti celu bandu za devet sati. Imali bismo je okupljenu na bojnem polju.

— Ja sam drugačije mislio — primeti Vajat. — Na poštarevim rukama se još uvek vide tragovi veza. Osim toga, čelo mu je bilo orošeno krupnim graškama znoja. Da Frederika nisam iznenadio, mogao je to da primeti.

— On ništa nije video — primeti Šort.

— To se nikada ne zna. Ne možete biti sasvim sigurni. Sada je spetljan i ne može da nas oda.

— Ali, maršale, kako će banditi saznati ono što ste hteli da saznaju?

— Poštar će potražiti njihovo sklonište u sveštenikovoj kući — uzvratiti Vajat.

— U sveštenikovoj kući? — Teksašanin razrogači oči, a i poštar ga je gledao zabezeknuto.

— Vi znate gde je skrovište!

— Da, a sada krenite.

Čovek pođe neodlučno. Kada je najza napustio poštu, maršal objasnio.

— Ja sam, naravno, imao nameru da pratim Frederika, a onda mi je pala na pamet misao da bi bilo mnogo lakše pratiti ovog starog poštara.

— Tako je, maršale, krenimo!

Krenuli su da prate starog, držeći se rastojanja od četrnaest jardi.

Stari se bojažljivo osvrtao i uvukao u uzani prostor između sveštenikove kuće i kasapnice.

— Kako vam je palo na pamet da se kriju kod sveštenika? — raspitivao se uz put Teksašanin.

— I sami ste primetili da su hteli pošto-poto da u svom skrovištu budu na neki način vrlo blizu nas. Nisu mogli da se kriju kod nas u kancelariji, a ni u zatvoru. To je izvesno. Jedan od suseda nam je mesar, ali on ima devetoro dece, pa svakako u kući nema zgodnog skrovišta. Dakle, ostao je sveštenik. I sami znate da je stari poštar došao iz ovog pravca. Osim toga, ja sam ga već dva puta primetio kako se vrzma oko mesareve kuće.

Šort i Vajat su pratili poštara sve do prolaza između kuća. Onda maršal zastade.

— Mislim da je bolje da krenemo kroz kancelariju. Pretpostavljam da se društvo zabarikadiralo negde u dvorištu, kod šupa.

Luk klimnu glavom i vrati se nekoliko koraka nazad. Vajat pođe ipak još nekoliko koraka između kuća i priđe ivici dvorišta, da bi bacio pogled na drvene šupe, u kojima je sveštenik držao alat.

Poštar je upravo izlazio. Odmah je primetio maršala.

— Otišli! — uzviknuo je. — Pobjegli su!

— To sam i slutio — promrsi maršal sebi u bradu.

Na to se pojavi Luk Šort iza šupa. Preskočio je zid susednog dvorišta, dao znak čoveku iz Misurija, a onda gurnuo vrata šupe. Ispalio je dvatri metka.

Međutim, ništa se nije čulo.

Onda je sklonio merdevine i bacio ih u dvorište.

— Tamo više nema ni miša, maršale.

Vajat se oprezno obazirao po dvorištu. U to su se otvorila vrata na kući i na njima se pojavio sveštenik.

— Šerife! — uzviknuo je iznenađeno. — Šta radite u mom dvorištu?

— Jeste li videli nekoga, oče, ko ne pripada ovde?

— Jesam, noćas, neku skitnicu.

Luk Šort razočarano odmahnu rukom.

— Morala je to biti neka dobra skitnica, pošto niste našli za shodno da o tome obavestite šerifa.

Sveštenik se osećao nelagodno i pogledao u zemlju.

— Siromašak mi je obećao da će odmah napustiti Takson.

Pošto nije bilo pomoći, Vajat reče hladno:

— U to nisam ni sumnjao, oče.

Vajat i Luk napustiše dvorište.

Poštari je krenuo za njima. Bio je zadovoljan što se ovako dogodilo. Pao mu je sa srca veliki kamen, jer ko zna šta bi se dogodilo da su razbojnici još uvek bili u svom skrovištu.

— Sam đavo nek' zna ko je te lupeže upozorio — rekao je Holi-dej, pošto ga je u Husramovom dvorištu Vajat obavestio o svemu. — Ne bi me čudilo da sada ovde dođe do pucnjave. Nema sumnje da su razbojnici uspeli već da stupe u vezu sa doušnicima i da su obavešte-

ni o svemu. Uopšte, sva ta bratija kao da ispari u vazduh uvek kad hoćete da je napadnete.

— Ali, Dok, mi već imamo dosta fantoma u štali — reče Teksašanin, smešeći se.

— Da, ali nemamo dvojicu najvažnijih: Indijana Čarlija i Sirli Bila.

Maršal je slušao razgovor i zamislilo se. Posle nekoliko trenutaka je rekao:

— Nije isključeno da nas je stari poštari slagao i da banda tačno zna kada kola stižu. No, bez obzira na sve, moramo stalno motriti na onaj most dole...

Maršalovi ljudi su ponovo zauzeli svoja stražarska mesta.

Dok je stari grobar, sa svojim pomoćnicima, na brežuljku udaljenom svega tri stotine jardi, spuštao u zemlju ubijenog Tarki Krika, Vajat Erp i njegovi ljudi nalazili su se u metlarevoj kući.

U centru grada ostao je još samo Mek Master, da interveniše ukoliko se nešto dogodi.

Da li je Klantonova banda odustala od svojih namera? Da li je njihov otpor najzad slomljen? Ili je na njih toliko uticao odgovor, koji je Sirli Bil dobio od Ajka Klantona, da su od svega odustali? Sve sama pitanja bez odgovora. Bez odgovora bilo je i pitanje gde se sada razbojnici nalaze.

Vajat je procenio da ih još uvek mora biti najmanje osam, ili deset. No, kao da su u zemlju propali.

Vreme je brzo odmicalo.

Oko jedanaest sati Luk Šort je obilaznim putem došao u centar grada i zatekao Mek Mastera u Husramovom dvorištu.

-- Prokletstvo, šta se dogodilo?
Mek Master sleže ramenima.

— Pojma nemam. Da li se kod vas, napolju, nešto dogodilo?

— Ne. Grobar je spustio Tarki Krika u zemlju. Mogli smo to da posmatramo kao sa tribine.

Teksašanin napusti dvorište i po-
prečnom ulicom se uputi prema že-
lezničkoj stanici. Nigde nije mo-
gao da se smiri.

Džek Dzonsen i njegov prijatelj
Vermilion stajali su iza kapije, ko-
ja je vodila u dvorište metlareve
kuće i kroz otvore na ogradi po-
smatrali prašnju ulicu.

Vajat Erp je stajao na gornjem
spratu iza zavese i motrio prema ju-
gozapadu, odakle su se kola očeki-
vala.

Samo je Dok Holidej došao na po-
misao da bi trebalo osmotriti i vi-
dik prema zapadu.

— Da li bismo ovde možda mogli
malo i da odspavamo?

Vajat sleže ramenima.

— U stvari, ne. Dovoljno je što
nas i ovoliko podnose. Čak je veo-
ma ljubazno od ljudi što su nas pu-
stili ovde, gore.

— Da, ali...

Kockar je pritisnuo kvaku i ba-
rio kratak pogled u susednu pro-
storiju. U njoj su se nalazila dva
kreveta na visokim nogama, a na
zidu je visila požutela slika bogoro-
dice.

Levo, kraj prozora stajao je čo-
vek. Bio je visok, mršav, bledog li-

ca, razrogačenih očiju. Kosa mu je
bila vlažna i razbarušena, a pored
usana su mu se usekle dve duboke
bore. Nosio je sivu košulju, zakrp-
ljen kaput i sive pantalone. Opasač
mu je bio načičkan mecima. U obe
ruke je držao revolvere.

Čovek je mogao da vidi samo kra-
jičak Holidejevog lica, pa prema to-
me nije mogao da primeti da drži
kolt u desnoj ruci, kraj samih vrata.

Čovek prosikta jedva čujno:

— Samo jednu reč, čoveče i vi ste
izgubljeni.

Holidej pomače nogom stolicu, ko-
ja je stajala iza njega, ne skidajući
pogled s nepoznatog čoveka.

Vajat je čuo stolicu, okrenuo se i
video kako mu kockar daje levom
rukom znak.

Za to vreme Holidej je namignuo
čoveku, a onda glasno rekao:

— Tja, ni ovde nema nikog.

To je bilo dovoljno. Vajat se u
trenu stvorio kraj Holideja.

Kockar je učinio pokret kao da
hoće ponovo da zatvori vrata, a
onda se baci unazad i gurnu vrata
naglo revolverom, tako da su se ši-
rom otvorila.

Istog časa odjeknuše četiri pucnja
i začu se razbijanje stakla.

Samo trenutak kasnije začu se sa
ulaza Vermilionov glas.

— Helo!

— Ostanite dole! — doviknu mu
Vajat.

Naoružan čovek u spavaćoj sobi
nije imao nikakvih šansi.

Holidej pogleda maršala, pa pošto
mu ovaj klimnu glavom, baci se na
pod i ispali nekoliko metaka jedan
za drugim u zid sobe, na svega ne-
koliko jardi pored čoveka.

Dok je ova paljba još trajala i onemogućavala čoveku da makne s mesta, maršal uskoči u sobu i ispalio metak.

Čovek vrisnu.

Vajat mu je metkom izbio revolver iz ruke. Zatim se odmah povukao prema vratima.

— Izlazite!

Čovek je, kolebajući se, krenuo, stežući levom rukom okrvavljenu desnicu.

— Ko ste vi?

— Moje ime je Brokton.

— I, šta tražite ovde?

— Ja sam vozač poštanske kočije. Maršala ispuni užasna slutnja.

— Vozač poštanske kočije? I?

— Došao sam kolima.

— Sa transportom? — prekide ga Holidej, sluteći isto što i maršal.

Čovek potvrdno klimnu glavom.

Vajat mu priđe bliže.

— Čoveče, govorite već jednom!

Čepteći celim telom, vozač je ne-tremice gledao u maršala.

— Dakle, ipak ste me dočepali. Vi ste Ajk Klanton, zar ne?

— Klanton? — ote se Holideju. — Čoveče, ovo je Vajat Erp.

Vozač kočije ustuknu korak nazad.

— Vajat Erp!

Maršal ga čvrsto uhvati za mišicu.

— Treba da govorite, čoveče.

— Da, ja sam došao. Vozio...

— I?

— To nije bila poštanska kočija. Ispred Rozemonta, kraj stanice za zamenu konja, kapetan je naredio da pretovarimo na kola sa arnjevima...

Vajatove oči su sevale.

— Čoveče, da nećete da kažete da su ona stara kola, dole u dvorištu...?

Vozač kočije je uporno klimao glavom.

Holidej odmah istrča i sjuri se niz stepenice.

— A kapetan? Gde je on? — ispitivao je Vajat.

— Mrtav.

— Mrtav?

— U zoru smo, tri milje od grada, napadnuti. Bila su tri jahača. Jedan od njih je ubio kapetana.

— I dalje?

— Jednog od jahača uspeo sam da pogodim i izbacim iz sedla, a drugom sam ranio konja. Trećeg jahača je njegov sopstveni konj, uplašen, izbacio iz sedla. Tada sam kao mahnit poterao svoju zapregu. Dva napadača su, istini za volju, pucala za mnom kao pomahnitala, ali sam uspeo da umaknem.

Maršal obrisa čelo.

— Čoveče božji! A ovi ljudi ovde? Šta oni znaju?

— Baš ništa. Dao sam im nekoliko dolara i oni su obećali da će ćutati. Još u Madera kanjonu i Rozemontu sam čuo da je Ajk Klanton u Taksonu...

Holidej stupi u dvorište. Morao je da se savlađuje da odmah ne pri-trča starim kolima. Desno, kraj kapije, stajao je stari metlar sa svojim sinom i dvojicom pomoćnika, a levo, na kuhinjskom prozoru, devojka, koja je takođe posmatrala dvorište.

Kockar zapali cigaretu i uputi se kao nasumce na suprotnu stranu dvorišta. Obišao je kola, bacio cigaretu i uvukao se pozadi ispod arnjeva.

Maršal je ispitivački posmatrao vozača poštanske kočije.

— Pa to nije moguće, čoveče! Poštanska kočija... transport, stigla je vest...

Na to Holidej utrča u sobu.

— Tačno je! Kola su puna zapečaćenih sanduka sa državnim žigom.

Vozač kočije je još uvek drhtao celim telom. Maršal je otrčao niz stepenice, a kockar uhvatio uplašenog vozača za ruku.

— Hajde, brate, ovo mora odmah da se uredi. Ne boj se, nije opasno. Metak te je samo okrnio. Hajdemo u susednu sobu, tamo je moja torba...

Vozač poštanske kočije iz Nogalesa uspeo je da spase zlato. Naime, uspelo mu je da ga preda maršalu Erpu — u sigurne ruke.

Kapetan Džon Honolka dao je život, vršeći svoju dužnost.

Maršal još nikoga nije obavestio. Pregledao je kola, a onda se vratio kod Holideja i vozača.

Bilo je već gotovo podne, kada se dolè na okuci avenije Ston pojavio jahač.

— Oni dolaze! — uzviknuo je Vermilion iz sveg glasa.

— Jedan dolazi — ispravi ga Holidej mirno.

Samo pola minuta kasnije uzviknuo je u isti glas sa Vajatom Erpom.

— Ajk Klanton!

Da, jahač, koji se približavao, nije bio niko drugi do Ajk Klanton!

Dolazio je sam. Svi bez razlike posmatrali su ga napetih nerava.

Holidej, večito podozriv, vratio se još jednom u spavaću sobu da baci pogled prema zapadu.

— Hej, Vajat, brzo!

Maršal mu priđe i pogleda u pravcu, koji je pokazivala Holidejeva ispružena ruka.

Daleko na horizontu videla su se dva jahača, kako grabe prema zapadu, prema planinama.

Maršal izvuče dogled iz džepa.

— Indijan Čarli! — uzviknuo je.

— A onaj drugi? — upita Holidej napeto.

— Teško je reći. Tek, Sirli Bil nije.

— Da odjašim?

Vajat odmahnu glavom.

— Ne, sledićemo ih zajedno. Imam osećaj da je naš posao ovde završen.

— A Ajk?

Vratili su se zajedno u drugu prostoriju.

Nekadašnji vođa bande iz pokrajine Kočiz približio se metlarevoj kući na trideset jardi.

Vajat Erp, Dok Holidej i vozač poštanske kočije siđoše u dvorište.

Vajat poslao Vermilionu u ambar, naredivši mu:

— Motrite na teren iza naših leđa.

— Prokletstvo — promrsi pomoćnik — i to baš sada, kada bomba treba da eksplodira!

— Nikakva bomba neće eksplodirati, Džek.

Vajat Erp otvori kapiju i izađe na ulicu.

Ajk Klanton nije zaustavio konja, nego je jahao dalje i zaustavio konja na pet jardi od maršala.

Dva čoveka gledala su se pravo u oči. Lice Ajka Klantona bilo je tvrdo, kao iz kamena isklesano.

— Prvo ste hteli da me proterate iz grada, a sada mi preprečujete put.

— Ja vama ne prečim put, Ajk. Imao bih samo da vam postavim jedno pitanje.

— Dakle?

— Gde je Sirli Bil?

— Ne znam.

— Niste ga videli?

— Jesam, noćas je dolazio u zgradu banke i govorio sa mnom.

— O?

— To je bilo sve.

— Kažete, govorio je s vama?

— Da, ništa više od toga. Oterao sam ga. Gde je sada, nemam pojma.

Oštar topot konjskih kopita naterao maršala da pogleda iza sebe.

Dva konja bez jahača galopirala su prema aveniji Ston.

Na metlarevoj kući se naglo otvoriše vrata i kockar istrča napolje.

Preprečio je jednom konju put, a drugog je Vajat uspeo da uhvati.

Dve životinje su stajale, dok su im slabine podrhtavale.

Vajat pogleda prazno sedlo konja koga je uhvatio. Bio je to dugonogi riđan sa divlje raširenim nozdrvama. Nosio je dotrajalo vojničko sedlo, na čijem zadnjem delu sa kratkim srebrnim klinovima bila oblikovana dva slova: SB.

— Sirli Bil! — te dve reči izgovorio je Dok Holidej.

— Sirli Bil?

Između obrva Vajata Erpa usekla se duboka bora.

— Dakle, on je bio napolju u savani i sa još dvojicom lupeža napao kola.

Da li je mrtav?

Na to se pokrenuše usne nekadašnjeg „kralja Arizone”:

— Drugi konj pripada mom bratu Finu.

Tišina.

Vetar, koji je duvao iz pravca savane, nanosio je sitan, rečni pesak. Čovek iz Misurija podiže glavu.

— Fin?

Lice Ajka Klantona potamne od gneva.

— Da, Fin — procedio je kroz zube, a onda obo svog ždrepeca i odjurio galopom.

Vajatov konj je već bio spreman u dvorištu, tako da je odmah pošao za Klantom. Dok Holidej i pomoćnici čekali su nestrpljivo u metlarevom dvorištu.

Vajat Erp se vratio sat kasnije. Holidej ga upitno pogleda.

Maršal kliznu iz sedla.

— Svi su nestali. Fin je bio s njima. Ajk je našao njegov šešir pored puta. Svi su pobešli na zapad.

— Dakle u istom pravcu u kome je i Indijan Čarli odjahao.

Transport zlata je bio spasen. Vozač poštanske kočije iz Nogalesa potukao je Sirli Bila, ne sluteći, naravno, s kim ima posla.

Za maršala Erpa bilo je veliko iznenađenje činjenica, da je Fin Klanton bio među napadačima. No, pošto je njegov brat Ajk prepoznao šešir i konja, sumnje nije bilo. Naj-

verovatnije je odmah, pošto je Tek-sašanin napustio njegov ranč kraj Tombstona, krenuo prema severu. Sigurno je imao dogovoreno mesto sastanka sa Sirli Bilom. Osim toga, Fin Klanton je bio upravo čovčak koji je tačno znao put kojim će ići transport, kao i činjenicu da će biti prenet kolima. On je bio taj, koji je javljao u Takson šta se dešava.

Treći jahač, koji je kraj mrtvog kapetana ležao u travi, bio je mladić iz Taksona, koji je hteo da okuša

sreću sa ozloglašanim Sirli Bilom.

Put kolima, nesiguran put kroz savanu, završio se u Taksonu. Odatle će dragoceni tovar krenuti put severa daleko sigurnijom železnicom.

Zadatak Vajata Erpa, kao šerifa Taksona, time je bio okončan.

Naravno, time nije bio i okončan put, na koji je pre nekoliko nedelja krenuo iz Tombstona.

Tražio je ubice svog brata. One, koji su još živeli, a umakli su prema zapadu.

K R A J

Obaveštavamo čitaoce da raspoložemo primercima do sada izašlih brojeva „VIKEND ROMANA” iz serije „VAJAT ERP”:

1. LEDI VINČESTER	34. ATLANTIK SITI
2. DOŠLJAK SA MISURIJA	35. STRELAC IZ KOLORADA
3. U PESKU TEKSASA	36. TEKSASKA KRV
4. DVOBOJ KOD
DAVOLJE KULE	37. GRAD UPLAŠENIH
5. GROB U ARKANZASU	38. SERIF IZ FARLEJA
6. PUT ZA ŠERIDAN	39. LOVAC NA MUSTANGE
7. ZLATNI BIL	40. KAMP DRVOSEČA
8. PAKAO U VIČITI	41. NOĆ U SIJUKS SITIJU
9. JAHAC SA ZVEZDASTIM
MAMUZAMA	42. KLANTONOVA BANDA
14. ŠERIF IZ DODŽ SITIJA	43. PREPAD U KLANCU
15. ERP I VARALICA	44. BITKA U LAMESI
16. OLUJA NAD SIMERONOM	45. ZAKON KOLTA
17. ČOVEK S BIČEM	46. NA POGREŠNOM TRAGU
18. VUKOVI IZ KOLORADA	47. ZLATONOSNA REKA
19. STARI GONIČ	48. KRVAVI SUDIJA
20. INDIJANSKO SEDLO	49. ŽUTI DŽIM
21. HITAC IZ ZASEDE	50. BEGUNAC IZ FORT VORTA
22. AJDAHO KID	51. KOČIJA ZA SALINU
23. LEDENI VETAR MONTANE	52. ŽIGOSANI
24. KRALJ STOČARA	53. BRONKO BIL
25. DŽIMIJEVA BANDA	54. KRISTAL PALAS
26. CRNI DŽO	55. PUCNJI U TOMBSTONU
27. USPAVANI PAKAO	56. BANDIT U TOMBSTONU
28. OPASNA BRAĆA	57. OTMICA
29. DRVO ZA VEŠANJE	58. OBRAČUN KOD
O. K. KORALA
30. TEROR U BLAFU	59. BITKA ZA RANČ
31. ZAVEJANI TRAGOVİ	60. KARAVAN ZA NEVADU
32. MELEZ	61. METAK U LEDA
33. MOMCI SA RIVER RANČA	

Navedene romane možete dobiti, ako uplatite na čekovni račun br. 657-1-255 NIP, FORUM, Novi Sad, 1 dinar po svesci i poštarinu od 0,80 dinara.

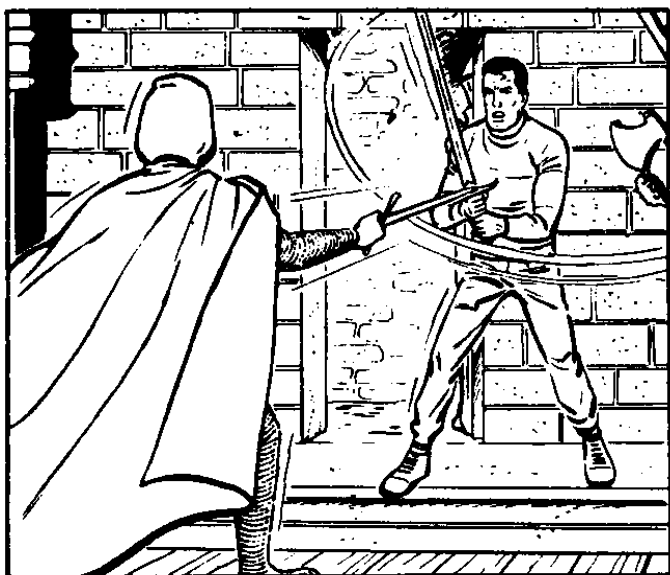
Citaoci mogu dobiti niže navedene sveske „Crtanih romana“ ako uplate na ček račun br. 657-1-155. NIP „Forum“, Novi Sad, po 1.— din. po svesci i ukupno 0,30 din. za poštarinu.

1. Divlji vetar	81. Uzvodno od Kalgarija
2. Tajanstveni došljak	82. Misterija u rudniku
3. Bitka za ranč	88. Zlato Ontarija
4. Napad iz svemira	91. Zamka
5. Okean gori	93. Srebrno sedlo
6. Zamka za ubice	94. Sin poglavice
7. Crna lisica	95. Krv i zlato
8. Kiopka	96. Dvostruka klopka
9. Zlato apača	97. Dinamitaši
10. Obračun u Teksasu	98. Noću se puca
11. Beli poglavica	99. Maskirani jahač
12. Posao za Karsona	100. Karson na tragu
41. Kolorado Kid	101. Grad bezakonja
42. Osvetnici	102. Rat Dejvi Kroketa
44. Potera	103. Kanzas deli pravdu
45. Crni jahač	104. Kidnaperi
46. Avelinjski grad	105. Karson i vrač
47. Pacifik ekspres	106. Konjokradice
48. Zlatni ekser	107. Patrola na Pekosu
49. Roj Renk i provalnici	108. Stranac u sedlu
50. Poslednji od Džemsovih	109. Pohuna u Meksiku
51. Daltoni dolaze	110. Dejvi Kroketa i pirati
73. Miran grad	111. Kanzas protiv Samsona
74. Napad na voz	112. Trabari narednik
75. Na ratnoj stazi	113. Napad na baraku
76. Požar na jugu	114. Sijuksi napadaju
77. Pustinjski saputnici	115. Po cenu života
78. Komančerosi	116. Jahač iz Arizone
79. Bitka za Dakotu	117. Fantom visokih brda
80. Šerif bez značke	

118. Dejvi Krokēt u opasnosti
119. Serif se vraća
120. Ucenjivači
121. Unakrsna vatra
122. Tajna mislija
123. Stranci na ranču
124. Ko je ubica!
125. Misuri u plamenu
126. Ratnički prolaz
127. Značka za hrabrost
128. Pljačkaši
129. Diližansa za Hjuston
130. Poslednji lov
131. Prolaz Karibu
132. Brži od najbržeg
133. Osvećnik
134. Salun
135. Močvara
136. Zemlja Komanča
137. Čejen
138. Žed za zlatom
139. Rukavica smrti
140. Banditova osveta
141. Nasilje
142. Rančerov sin
143. Bekstvo iz Jume
144. Čovek s koltom
145. Ovčar
146. Vođa karavana
147. Indijanski borac
148. Dug časti
149. Zakon kolta
150. Poslednji metak
151. Zasede kod Liti Neka
152. Kockar iz Alama
153. Duh rudnika srebra
154. Bandit s maskom
155. Žig srama
156. Kalamiti Džejn
157. San Francisko
158. Serif bandit
159. Zaseda u Rinkonu
160. Srebrni kolt
161. Farma na Red Riveru
162. Lovci bufala
163. Levoruki revolveraš
164. Šerif iz Glenhorna
165. Poglavica Komanča
166. Grad bez zakona
167. Na ratnoj stazi
168. Bekstvo sa vešala
169. Karavan
170. Balada o koltu
171. Prognanik Lu
172. Begunac
173. Smrt u preriji
174. Do pakla i natrag
175. Osvećnik
176. Povratak u Grin Bes
177. Pohod na Atlantu
178. Čovek bez imena
179. Slomljena strela
180. Smrt na Rio Grande
181. Izvidnik
182. Krvavo jutro
183. Šerifova tajna
184. Najamnik Kel
185. U gnjezdu rastlera
186. Ranč u teksasu
187. Salun u Almendoru
188. Apačko zlato
189. Osvećnik sa koltom
190. Duel u Kanzasu
191. Masakr kod tvrđave Karni
192. Braća Dalton

ČETVARTKOM U PRODAJI

PANORAMA

NOVO ! NOVO ! NOVO ! NOVO !

DEVETI BROJ

STRIPOTEKE „PANORAMA“

U MARTU

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

VAJAT ERP
BROJ: 65 CENA 2 D.

OSVETNIČKI KOLT

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE - 2 DINARA!

IZDAJE I STAMPA NIP FORUM, NOVI SAD, VOJVODE MIŠIĆA 1.
ODGOVORNI UREDNIK: TOMISLAV KETIG. TEHNIČKI UREDNIK:
BOŠKO ALEKSIĆ. PREPLATA NA 3 MESECA 25,00 DIN. NA 6 ME-
SECI 50,40 DIN. NA 1 GODINU 100,80 DIN. ZA INOSTRANSTVO
CENE SU DVOSTRUKE.

MART 1970.